

הוקרה ותודה
לכל מי שסייעו בידנו
לאסוף אות אות ומלה למלה,
כדי לכתוב יחד את האגרת הזו
שפולה לאיתי

אסתר, עמי, שוקי ושחר

אסתר
עמי
שוקי ושחר

סָתוּ בַחֲלוֹנוֹת וּבְלִבִּי,
לוֹ רַק לֹא נָתַתִּי לוֹ לְקַחַת.
פַּעַם הַחֲמָה זָרְחָה גַם לִי
וְעַתָּה נוֹתַרְתִּי בַשֶּׁלֶכֶת.

(אמתי נאמן)

כפולש השתלט השכול על כפרנו,
כבש היגון, בית-אם ובית-אב
בבוקר בהיר יצא נערנו
ערב ובוקר, תם יום - הוא לא שב.

היה נערנו - עץ זית מכסיף,
היה - צפצפה חלומת העלים.
היה נערנו - אלון מעניף
היה התמיר בדקלים!

גדל נערנו כברוש השרון,
גדל וצמח בין פרחים ותלמים,
נערנו הגא, נערנו ברוש ילד,
איך זנק לבלום את אויב הדמים!
(עפ"י מ. טבנקין)

איתי שיבק נולד ב-23.9.1968.
נפל ב-9.9.1989.
בן לאסתר ועמי שיבק
אח לשוקי ושחר
נכד לצילה ויהושע רוהר
נכד לפרומה וצבי שיבק

וּלְפַתַּע נֹתַרְתִּי לְבַד ,
כִּי הִלַּכְתָּ וּמָאוּם לֹא אָמַרְתָּ ;
אֶף חִיבִיתִי לְשׂוֹא בְּלִילוֹת אַרְכִּים ,
כִּי אַתָּה מֵעוֹלָם לֹא חֲזַרְתָּ .

(אמתי נאמן)

אמי

שבת ה-14.7.90, השעה 12 בצהריים. עמי בחנות, שוקי ושחר עדיין ישנים. סרט נע מול אשליות קטנות וחזרה למציאות. אנחנו עוסקים בהוצאת ספר זכרון לאיתי. הכל מבולבל, קשה. ושוב אחד הימים הלב שותת דם. הפרופורציות השתנו בחיים. אם אמרתי תמיד "החיים זה לא פיקניק", עד לפני עשרה חודשים היו, כפי הנראה, פיקניק אמיתי.

אמי אמרה לי פעם פתגם בקשר למקרה שקרה: "אלהים, תפחיד אותי, אבל אל תעניש אותי". מרגע הגיוס זה היה כך. סיוטים בלילות, חלומות זוועה, הנה באים ומודיעים בנכס איתי... לראות את המצבה, את השם איתי שמוטבע על הכרית, נפל ב... את ההלויה ... אני מתעוררת רטובה כולי, רועדת, נשימה עמוקה, שוב הסיוט הזה, אבל מיד חיוך. זה רק חלום, וחלומות לא מתגשמים. עובדה: אם חלמתי שזכיתי בפיס, זכיתי! לא!

9.9.89 יום שבת מיוחד, חוסר סבלנות. קמתי בשעה שמונה בבוקר, מה קרה? הלא בדרך כלל אסור להתקרב אלי עד עשר או אחת-עשרה. איתי ציק, אתה זוכר? לא מעירים את אמא בשבת בבוקר. אבא תורן בבוקר שבת. ניקיתי את הבית, ארגנתי את הכביסה. לים לא התחשק לי לנסוע, אבל המרץ

שנמצא בי המשיך לתסוס. לפנות ערב נסענו לבקר את שרה ואריה, לברכס ליום נישואיהם. בשחזור שעשיתי לאחר הארוע התברר לי שבשעה 6.17 בערב, כאשר ישבת אני ושתיתי כוס קפה בחברותא, אתה - כבר לא היית! אחר כך עוד המשכנו לבלות, נסענו לקניון, ולאכול סטייק. ב-11.45 חזרתי מותשת והלכתי לישון. ואז בובי החל לנבוח נורא. צלצל בדלת, אבא ושוקי רצים לדלת. מי זה יכול להיות כעת?

בוודאי האזעקה בחנות, או אולי דני, אשר כמה ימים קודם לכן גם הגיע בלילה. קולות אנחה קשים של אבא. תמשיכי לישון, אני אומרת לעצמי, אבל משהו מפריע ואני צועקת מלמעלה "עמי, עמי, מי זה!" התשובה באה מיד: "שום דבר, תישני". אבל משהו קורה שם למטה. ושוב "עמי, מי זה?" אבא עולה, ואני לא צריכה יותר הסברים. "איתי!" אני שואלת והוא בבכי, מאשר את דברי. אבל, פצוע נכון! והתשובה - לא! צבסתי את עצמי, הרי זה לא יתכן. זה בוודאי שוב אותו חלום נורא! איתי ציק, תמיד אמרת שאני היסטורית:

"מה את קופצת, מה את נבהלת, שום דבר לא קרה, אמאי". עם חיוך נשפך. ואולי שום דבר! אותם אנשים במדים מסתובבים לדינו, לא, לא צריך שום תרופה להרגעה. אנחנו מתפקדים. הבית הופך להיות מלא תנועה. לטלפן מיד לחברים ולהודיע, לפני שחוזרים, לבסטיסים. ואני מסתובבת כאילו

כל זה לא שייך לי.

איתיציזוק, איימתי עליך שלא אוכל לחיות רגע בלעדיך. והנה הרגע עבר, ואני חיה.

התמונות, הבגדים, הנעלים, הגבינה הצהובה, השניצל. אוי, זה נורא! איתיציזוק, באמת איך אמשיך בלעדיך?

מגיע יום ראשון, השעה מתקרבת לשלוש. "בואי אסתר", ללוות אותך לדרכך

האחרונה. קומנדקר בחוץ. עליו ארון עטוף בדגל ואתה בפנים, כך אומרים. נוסעים,

מגיעים אחרי נסיעה ארוכה לרמות השבים. המוני אנשים, כל החברים, הרבה

סגול. כמה נאומים אבל לי זה לא משנה מה אומרים. מכניסים את הילד שלי

לאדמה. איזה רעש! רגבי עפר מרעישים ומחרישים את אוזני. זהו, גמרנו. אנחנו

עומדים לידך, אבא, שוקי ושחר - מסתכלים, לא מאמינים. כך, בתום

שבועיים, הסתיימו 21 שנים שלך. חוזרים הביתה. המשפחה, הצבא והחברים

הקרובים תומכים ומנסים להקל. הלילה מגיע, הסיט בודאי יגמר. אך

בבוקר, אוי, זה נכון! וכך זה ממשיך... איתיציזוק, למה למה!?

עוברים הימים. הכאב מפלח, אצל כולנו. התגובות השונות, של אבא, שוקי ושחר.

אתה חסר כל שניה. המחייט יום טוב מציע ערב זכרון לזכרך.

שמחנו לקבל רעיון זה. הלא אין לנו נסיון קודם. כולם נרתמים. רבקה כך נטלה על

עצמה את ארגון הערב ועשתה זאת בצורה

כל כך מרגשת ומכובדת. גם כעת,

איתיציזוק, כשאנחנו מוציאים ספר שינציח אותך, שכולם יזכרו אותך, נרתמים

למשימה רבקה, זהבה מדפיסה וכל היתר שעוזרים כל הזמן.

נורית ואיתן שתלו 21 עצים לזכרך, הטביעו תמונה שלך בסיכה. אבל כל זה לא מחזיר

אותך. אני מגיעה אליך כל יום, שוטפת ומלטפת את האבן הקרה ולא מקבלת

את רוע הגזרה. מתנגנים בראשי שירים ומנגינות שכל כך אהבנו. הם נשמעים

אחרת לגמרי כעת. לצאת לרחוב זה סיוט, אתה עומד מולי, צועד אלי בחיך רחב.

אפילו בבית הקברות אתה עומד, מחיך אלי וכאילו אומר: "אמא אל תבכי, אני

בסדר". ילד מקסים. הייתי יכולה להמשיך ולהזכיר ולספר, אך את זה אשאיר רק לי

ולך. כמה הייתי רוצה לטלפן אליך, לא אוכל - אין מנוי כזה! לעומת זאת, אני

יכולה לדבר אליך למרות שאתה לא משיב לי.

כל שניה שהיינו יחד נהנתי. שמחתי לעשות למענך הכל. לפנק, להגן. הלא כל כך ידעת

להעריך, להודות, להקשיב לי. את ההגדרה "אמא פולניה" נשאתי בגאווה,

ואם לא הגורל המר שהפריד פיזית בינינו - הייתי ממשיכה כך עד יומי האחרון.

נשאת אותך אתי, בגאווה ובאהבה. מגועים...געועים...נוראים.

אמא

ביקור משפחתי בטירונות.

אבא

איתי, כשכולם לחצו את ידי וברכוני "מזל טוב; אתה גיבור, יש לך בן". החל מאותן דקות בלילה לחצו את ידי ואמרו "משתתפים בצערך, יש לך בן גיבור".

מיד כשנכנסה משלחת קצין העיר הביתה, עליתי לחדר השינה לספר לאסתר. היא שאלה אותי מה קרה? עניתי - אסון נורא, הגרוע מכל, איתי איננו. איתי ישאר רק בתמונות, בסיפורים ובזכרונות. נשארנו המומים מספר דקות ומיד ירדנו לחדר האורחים.

האווירה היתה קשה. הסתכלנו אחד על השני. נמסר לנו שהיתה פעולה מבצעית בהר דב, היה מארב מחבלים ולהם דווח רק על הרוג אחד - איתי.

ידעתי שאיתי פיקד על יחידת חיילים קטנה ועל פעילותו היום יומית בהר דב,

9.9.89 יום שבת בחצות, חזרנו הביתה מתל אביב והלכנו לישון, אחרי כחצי שעה שמעתי קולות בחוץ וכלבנו החל לנבוח. הצצתי מבעד לחלון, וראיתי דמות במדים נכנסת לכיוון דלת הכניסה.

בראשי החלו מחשבות רעות. נשמעה דפיקה בדלת, רצתי למטה כששוקי מצטרף אלי, פתחתי חלקית את הדלת, עיני חשכו. ראיתי ארבעה חיילי מילואים והבנתי שקרה אסון נורא.

סגרתי מיד את הדלת, כשהם בחוץ ואני עומד בפנים ליד הדלת. המתנתי המום במשך כמה דקות, בלי לדעת איך להגיב. לא רציתי לתת להם להיכנס, פתחתי את הדלת ואמרת להם שאין צורך לומר דבר, הופעתם מעידה כי קרה אסון נורא לאיתי. באותן דקות נגמרה תקופה שהתחילה בראש השנה 23.9.68, ביום הולדתו של

וחששתי מאסון כבד יותר שקרה באירוע
באחריותו של איתי. נשארנו יושבים
המומים בחדר האורחים. הזמן לא עבר,
השעון עצר מלכת. מדי פעם הייתי שואל
את עצמי, אולי הכל חלום! ומחפש את
עצמי במיטה. הלילה עבר והתהליך הנורא
הזה המשיך להתקדם.
הרגשתי שאני מוכרח לראות את איתי
ולחוש אותו, אפילו לשניה, בפעם
האחרונה. עשיתי כמה פעולות לאתר אותו
ולהגיע אליו, וחבל שהדבר לא התגשם.

המשפחה והחברים הגיעו המומים. כולם
עזרו: משלחת קצין העיר, ראש העיר - מר
עזרא בנימיני וצוות עוזריו, כל הישוב, אנשי
צה"ל, חבריו מגבעתי. הרגשנו, שכל המדינה
חולקת לאיתי כבוד אחרון.
כל הזמן אני חושב: אולי אתה, איתי,
נמצא באיזה שהוא מקום - רואה אותנו,
חש אותנו, ועוקב אחרי המתרחש.
חברך מגבעתי מגיעים, החברים
מהמסלול, החברים שפיקדת עליהם, אלון
הפיקוד, האלון מתן וילנאי, מפקד

האוגדה, תא"ל נחמיה, מפקד החטיבה
אלי"מ יום טוב, המגי"ד סא"ל איתן,
מפקדים בעבר ובהווה, חברי כנסת.
מברקים מגיעים מהארץ ומהעולם.
אנו אוספים תמונות ומכתבים. אמא
פעילה בוועד המשפחות השכולות של
גבעתי, ופועלת להקמת אתר הנצחה
ולנטיעת יער לזכר חללי גבעתי.

גם היום, שבת בבוקר, אקח פרח מהגינה
ואבוא לבקר אותך, איתי. אסתכל על
יצורי הטבע מסביב ואחשוב, אולי החיים
נמשכים.
אולי אתה אחד מאותם יצורי הטבע,
מסתכל עלי ומקשיב לי? אני אמשיך
להסתכל על השיש, אולי פעם אחת כל זה
יזוז ואתה תחזור אלינו לשניה אחת.
דבר לא זו, הפרחים פורחים וכתוב:
4608795 איתי בן אסתר ועמי, נפל בקרב
בהגנה על ישובי הצפון.
לא נשכח אותך, איתי. אנו אוהבים אותך.
היה שלום ולהתראות בן...

מאבא

שחר

לאיתי (איתיצי'וק) היקר,

אני שוכב במיטתי בחדרי וחושב, מה אפשר לרשום ולספר על אחי איתי שאינו נמצא אתי כרגע. "ואולי נמצא בעולם הבא"!!

קשה לי לכתוב על דבר שכזה. יש לי הרבה מחשבות שרצות בראש, ואני לא יודע על איזה מביניהן לכתוב.

ב-9.9.89 אבא ואמא העירו אותי בלילה וסיפרו לי שקרה לך משהו.

באותו רגע, כשהם פתחו את האור ונכנסו לחדרי, שמעתי את קולם של כולם למטה בסלון. אבל עדיין לא שייכתי את זה אליך. אמא אמרה לי בקול חנוק וצרוד - קרה משהו לאיתי. ואבא יושב לידי ומלטף אותי, ומקשיב לדברים הרעים הללו ששינו לי את כל חיי.

הדבר הראשון שעשיתי זה פרצתי בבכי, ועוד לפני הרגע של הבכי אמא יצאה מחדרי עם דמעות בעיניים. יצאה לשרותים. אבא שאל אותי אם אני רוצה לרדת למטה, לכולם. חששתי מאוד ולא רציתי. אחר כך ירדתי למטה, ישבתי מפוחד ובהלם בסלון, יחד עם כולם. לפני שירדתי למטה לא ידעתי בעצם מה קרה לך, לא ידעתי אם נפצעת, או שאתה כבר איננו. אחרי דקות ספורות, גיליתי שאתה כבר איננו.

איזו הרגשה של עצב. כולם בוכים עליך, איתי היקר.

את כל הבוקר ביליתי בבית, ובסביבות שלוש יצאנו להלוויה שלך וראינו את כל החילים עצובים (בתמונה המפורסמת מ"ידיעות אחרונות" של אלון אלפרוביץ, המ"פ שלך והמ"כ בטירונות, גבר יושב ובוכה ליד הקבר של החבר היקר איתי, עם

עוד שני חברים שלך).

במשך ה"שבועה" והתקופה הארוכה שאתה לא נמצא איתנו הכרנו מפקדים, חניכים וחברים מהצבא. החברים של אמא ואבא, המשפחה והחברים שלך, שהכירו אותך בחיך הקצרים - כולם סיפרו עליך אותם הדברים: שמח כל הזמן, קשוח (להפתעתנו), וצחוק מתגלגל.

חשבו שאתה רחמן וותן מאוד. אך אני הכרתי אותך כמו החבריה מהצבא. וגם בתור בן, אח, חייל וחבר.

אני זוכר ולא אשכח את החוויות של החיים שלך שבילית אתי, ואת הטקסים בצה"ל שהיו לך והתלוויתי לאמא. איך אפשר לשכוח את שמות החיבה שהמצאתי לי: "מושטי" "גזבי" "שמנמוך", וגם זוכר את הצביטות "בצמייגים שבבטן שלי" שצבטת אותי.

אנחנו המשפחה - שוקי, אבא, אמא ואני, החברים של אבא ואמא והחברה שלך, שומרים על כבודך וגבורתך. שומרים על עיתונים, מכתבים וכו'.

עשיתי ערב זיכרון בניהולה של רבקה לכבודך, דאגנו בערב זה לספר עליך ולשמוע על החיים בצבא.

לספר עליך, איתי, אפשר במאות עמודים, אבל אני אקצר.

לסיום אני מבטיח לך, איתי, לשמור על כבודך ותאורך לכל אורך חיי, ולספר לכולם עליך גם את הרע, שכמעט לא קיים וגם את הטוב שבך, ותמיד לעולם ועד. אוכזר אותך.

אוהב אותך, מתגעגע מאוד.

שחר.

אחיק האוהב אותך מאוד ומעריך את גבורתך.

סגול
לא
יורד
במים

סגול לא יורד במים

האיזור עמדו במערכה זו לבדם. החטיבה סבלה אבדות כבדות מאוד, אבל קרב זה החדיר לתודעתם של המצרים כי לעולם לא תשיג ידם את תל-אביב.

במבצע "יואבי", שהיה מכריע במערכה זו, כבשו כוחות "גבעתי" שתי מערכות הגנה מצריות מרכזיות - הצומת וחוליקת.

הפולש המצרי נסוג לאורך ציר החוף, ותבוסתו ניכרה בעליל. המשימות הללו בוצעו, בראש ובראשונה, בכוח רוחם של לוחמי החטיבה, אשר המוטיבציה ורוח הלחימה היו מכליה העיקריים, ובעת

שמגנדי ניצב הסיכוי להגשים חלום בן שנות אלפיים - הקמת בית לאומי לעם היהודי. על ברכי מורשת זו נולדה מחדש, בראשית שנת 1983, חטיבה סדירה, היא חטיבת הכומתות הסגולות.

קשה לדעת עד כמה עומדת לנגד עיני לוחמיה של החטיבה, בני-דור המדינה, מורשת העבר המפוארת, ואיזה מרכיב היא מהווה במושגים מופשטים כמו:

נכונות, הקרבה, רוח לחימה. ואולם, דומה שמעשי לוחמיה - כפי שהם באים לידי ביטוי במורשתה המחודשת של החטיבה בת שבע השנים, וכפי שהם משתקפים במעשי איתני וחבורת הלוחמים שהיתה עמו - מעידים כאלף עדים כי לא נותקה השלשלת. מן הסתם, הביטויים החיצוניים לרוח זו השתנו משו. לא עוד מליצות רמות, הנתפשות כארכאיות בעיני בני הדור הזה, אלא "סגול לא יורד במים" - כביטוי לנחישות ולדבקות שאין למעלה מהן.

הרגליים הובילו אל הקרב...

הרגליים עמדו ולא ברחו, אף כי כמעט אבדה התקוה, והרגליים צעדו וצעדו בעייפות בגשם... בבזך בשרב... שכלו וצעדו. לכל זוג רגליים היה לב, לב שחש כאב... שהרגיש בעייפות, שנאבק עם הפחד. בלב הזה התחולל הקרב האמיתי, הקרב שהכריע בלבו של הלוחם הבודד בזכותו נצחה החטיבה!

זהו הסוד אשר שמו "גבעתי".

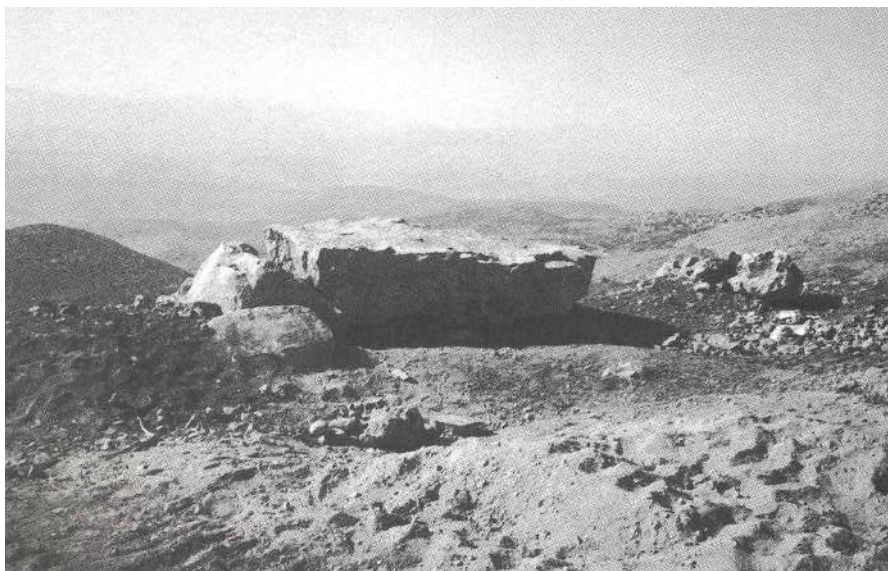
שמעון אבידן

מפקדה הראשון של חטיבת גבעתי

בנובמבר 1948 גובשה חטיבת "גבעתי", כאחת מעשר חטיבות-השדה הראשונות שהיו אמורות ליטול על שכמן את נטל המערכה הממשמשת ובאה, נוכח סרובם של הערבים לקבל את תכנית האו"ם בדבר חלוקת ארץ-ישראל.

מטבע הדברים, נעדרה החטיבה כל נסיון צבאי, וברוח אותם ימים - סבלה ממחסור בנשק ובאמצעים חיוניים אחרים. ואולם, משימותיה עמדו ביחס הפוך למצבה. לאחר תקופה קצרה של השתלבות בפעולות הגנה על גבול תל-אביב - יפו, נשלחה "גבעתי" למשימות פריצת הדרך לירושלים הנצורה ושחרור הגב ודרום הארץ.

הצבא המצרי, מצוייד במיטב הנשק הבריטי, התקדם במהירות לעבר תל-אביב במגמה לכבשה. מולו ניצבו גדודי "גבעתי" על נשקם הדל, ויחד עם ששת ישובי

הר דב. מקום המארב

הר דב - "הבטן הרכה של הצפון"

לאחר שהוחלט לחבר דרך עוקפת לחרמון. מאז נפרצה הדרך על הרכס, יושב צה"ל במוצבים ובמארבים ומשמש חומת מגן ליושבים. אל הצפון הזה, אל טבורה של הבטן הרכה הזאת, נשלחים לוחמי "גבעתי" להוות חומה ליושבים ולהבטיח את בטחון יושביהם.

בשעות בין הערביים של מוצ"ש, 9 בספטמבר 1989, יצא איתי בראש כח שמנה שישה לוחמי חי"ר וטנק על ארבעת אנשי צוותו, לעבר המוצב החדוד הממוקם כמה עשרות מטרים מעבר לגבול, בתוך שטח לבנון. היה זה חלק מפעילותם השגרתית של איתי וחבריו באותה עת. מדי ערב היה יוצא כוח צה"ל להצבת

לכל איזור ולכל תקופה הבטן הרכה "שלהם". הטיבת "גבעתי" של שנת תשי"ח לקחה חלק במיגורו של הפולש המצרי ושחררה את יושבי הנגב מעקה נוראת. "גבעתי" של תשמ"ט היתה מופקדת על בטחונם ושלוותם של יושבי הצפון. הר דב הוא אחד השערים העיקריים לחדירתם של מחבלים המבקשים לפגוע באזרחים שלווים המאכלסים את יושבי הסביבה. למרגלות ההר ואדיות רבים, השטח סלעי ומחורץ והצמחייה מאפשרת מסתור רב למחבלים ומקשה על כוחות צה"ל לפעול. הר דב - אחת הפסגות ברכס ממערב לחרמון, שנכבש במלחמת ששת הימים - נקרא על שמו של סגן דב רודנברג, שנהרג ב-9.8.70. הגבול נוצר לפני כעשר שנים,

הר דב. מקום המארב. ליד הסלע הימני נפל איתי

לאיתי ואמר כי צריך להמשיך במשימה, לתת לילדי הצפון לגדול כמו לכל ילדי ישראל. "אני משוכנע שאם היינו שואלים את איתי מה היה רוצה מאתנו, הוא היה משיב: אתם צריכים להמשיך, וזה בדיוק מה שאנחנו מתכוונים לעשות". "בלב הזה התחולל הקרב האמיתי, הקרב שהכריע בלבו של הלוחם הבודד בזכותו הצרפתי". זהו הסוד אשר שמו "גבעתי" - היה שלום איתי, היה שלום לוחם "גבעתי".

גורמים אחדים חברו יחדיו והביאו, ככל הנראה, להתקפת המחבלים דווקא בעיתוי זה: ב-15 בספטמבר חל "יום ההתנגדות", אותו רצו המחבלים לציין בפעולת פיגוע. חזית ההתנגדות הלאומית הלבנונית, שהיא קואליציית ארגוני מחבלים מהשמאל, נטלה על עצמה את האחריות לפעולה לציין שבע שנים להקמתה וכמחאה על חטיפת שיח עוביד.

אלוף פיקוד הצפון, יוסי פלד, הספיד

ההתקלות

סא"ל איתן - המגיד

המערכת. באותו איזור חדרה חולית מחבלים עד לגדר המערכת ומעבר לזה בשטחינו. החוליה חוסלה על ידי כח גבעתי. משימת המחבלים סוכלה. במשימת סיכול זו נהרגו סא"ל שמואל אדיב - מגיד ורמזי וחששי - גשש. איתי ביצע את כל ההכנות הנדרשות כמדי מארב ומארב.

המארב נשא אופי של עוד מארב, עוד שגרה. בסוג כזה של פעילות ישנה ירידת מתח בקרב הלוחמים שהרי עשו זאת אתמול ומאומה לא קרה. איתי היה מפקד מיוחד. כל מארב שאליו יצא חשב שהנה זה עומד לקרות. "הלילה זה הלילה" - כך חשב וכך התנהג. מאלף ועד תו עבר על רשימת ההכנות הנדרשת ולא יותר על שום סעיף.

עם היציאה מהמוצב עוד הספיק לתרגל את הכח במספר תרגולות הבדוקות את תגובת הכח. המזור מכל הוא התחושה המיוחדת באותו מארב, שאיתי העביר ללוחמים שהנה זה באמת הולך לקרות - התקלות עם אויב.

לאחר ביצוע התרגולות המשיך איתי עם הכח, עד לעיקול בו נע הכח ברגל - לסריקת האיזור, כשהטנק צופה את עמדת המארב. טכניקת ביצוע המארב היתה קידום כח חייר סריקת האיזור אבטחת איזור העמדה, הכנסת הטנק לגיהוץ, בדיקה לגילוי מוקשים או מטענים. לאחר בדיקה זו נכנס הטנק לעמדת תצפית וירי, כשכח החייר מאבטח אותו מקרוב על כל צרה העשויה לבא בטווחים הקרובים.

כח איתי התקרב לאיזור העמדה והיה מוכן לבצע סריקה רגלית הקפית. שני

בשעות בין הערביים של מוצאי שבת, 9 בספטמבר 1989, יוצא איתי בראש כח המונה ששה לוחמי חייר וטנק על ארבעת אנשי צוותו.

המשימה - ביצוע מארב חודר, איתור פעילות עוינת, השמדת חוליות מחבלים במרחב. ביצוע משימה מעין זו דורש מהכח המבצע מיומנות, כישורים והמון הכנות יחודיות לסוג זה של פעילות. מהכח נדרשת יכולת תגובה מדיית לאירועים העשויים להתרחש תוך כדי ביצוע המשימה. איתי שהה בהר דב במטגרת פעילות מבצעית, יחד עם גדר "שקד" אליו היה שייך. משימת הגדר היתה שמירה על גבול הצפון וישובי הצפון.

ההר ואופיו הטופוגרפי מקנה ערך טקטי רב לשולט בו. ממרומי ההר אפשר לצפות היטב למורח - לאיזור ואדי שבעה, למערב - לתוך הבקעה, ולצפון הרחוק - מעבר לרצועת הביטחון.

מפקדת הפלוגה של איתי ישבה במוצב הדס. מוצב דליה שימש כמוצב חוץ והיה אחראי על פעילות המארבים היומיומית. במשך שעות היום השרה ההר בטחון ויתרון לכל החיילים בהר. עם רדת החשיכה מתכנסת כל המערכת הצבאית לפעילות לילה. מבנה ההר מאפשר לחוליות אויב להסתגל עד לגדר המערכת מבלי שיתגלו. את המידע הזה הרגישו החיילים היטב, החל מהגברת המתח ועד לרגישות יתר לכל איהוי שדווח על ידי אחד מהכוחות.

כח איתי ביצע את משימתו כדי למגר ולשלוט על אחד מהסדקים - הוואדיות. באותה נקודת מארב זוהו בעבר חוליות מחבלים והושמדו בטווח רחוק בגדר

הרמטכ"ל - דן שומרון,
אלוף פיקוד הצפון -
יוסי פלד ומח"ט גבעתי
סמיה יוסף טוב בתחקיר
בטחוני במקום המארב

תגובת שאר הכח היתה נגינית: חיטול המחבל. מחבל אחר, שהיה בעמדה אחרת, ירה על הטנק. הכח השתלט על העמדה, תוך שהוא מפנה את איתי לאחור. ההתקלות היתה מאוד מורכבת. כח מחבלים שהמתין בשתי נקודות מפוצלות ניסה להתגרות בטנק ובחוליה. משימת הגנת יושבי הצפון בוצעה במלואה ומדינת ישראל נתבעה לשלם מחיר יקר - את איתי, המפקד היקר. איתי ייצג את לוחמי גבעתי, את שדירת הפיקוד ואת החטיבה כולה. גבורתו של איתי משמשת לנו כסמל.

חטיבת גבעתי וצה"ל כולו ימשיכו בשמירת גבול הצפון והגברת הבטחון במדינה, כאשר איתי מהווה לנו מודל לדמות המפקד ולגבורה.

חיילים נשארו לחיפי קרוב, בעוד איתי והקשר מתקדמים לראות מה נעשה באזור הסלעים הקדמיים. הבדיקה הראשונית בוצעה. הטנק קיבל סימן להתחיל ל"גוף", נכנס קדימה ואחורה, והחל שוב לנוע קדימה. פתאום נשמע פיצוץ אדיר. התרגולת קובעת שעם השמע פיצוץ שלא תוכנן על ידי הכח, יש להגיב בירי מהיר הקפי, ואם אותר אויב מטווח קצר - יש להסתער מיד ולחסלו. קל לדבר על תרגולות, אך כשדבר כזה קורה באמת - קשה מאוד לחוות את תגובת הכח. סמיה איתי שביק לא היסט והיה הראשון להגיב בנשק. נתן פקודת ירי. במהרה ההסתערות, תוך כדי פיקוד על חייליו, נורק רימון לעברו, רסיס פגע בצווארו ופצע אותו פצע מוות.

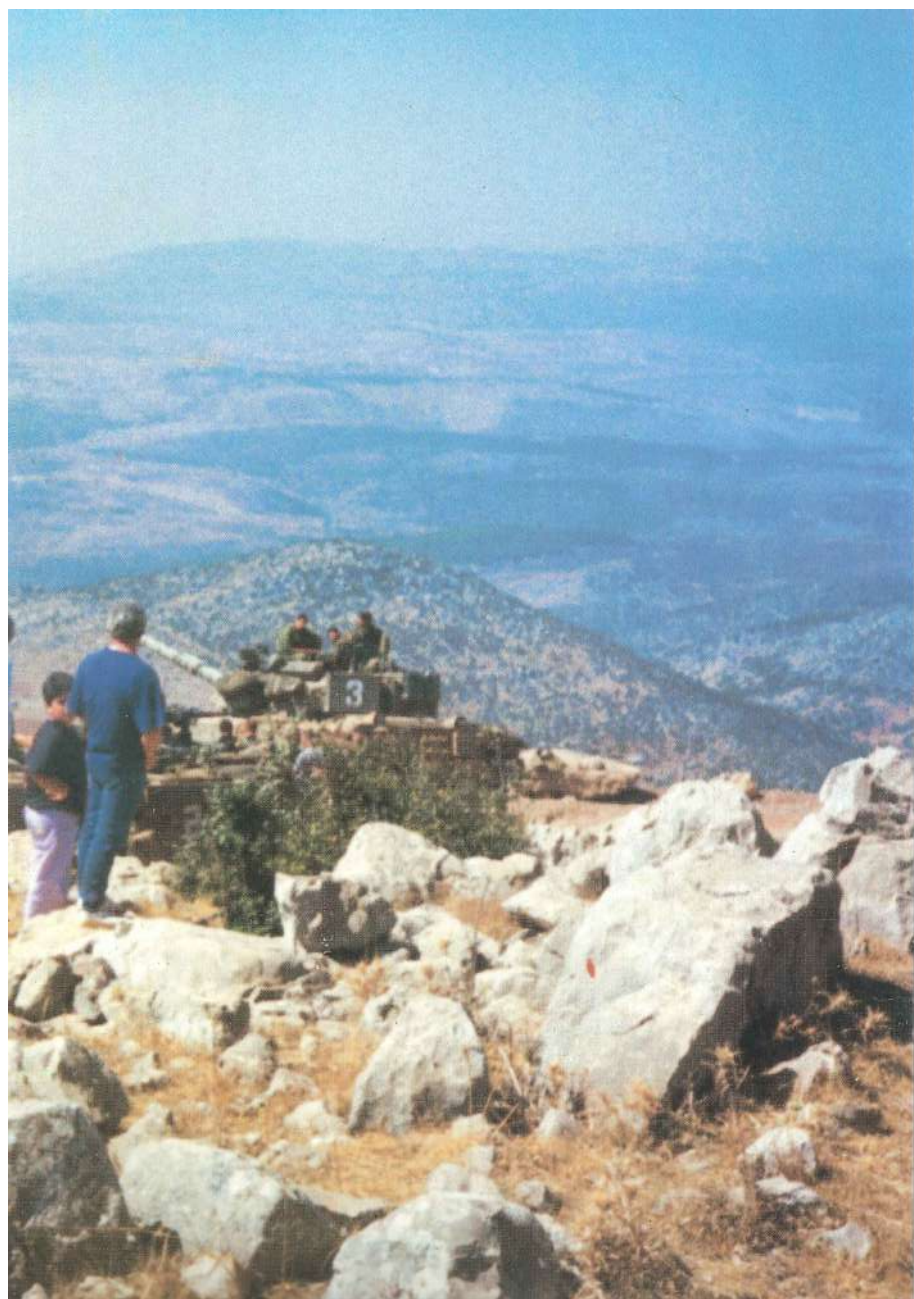
"איתי היה חביב וכמפקד היה קשות ודבק במשימה"

אנר מפקד גבעתי על קבורו היענן של סמ"ר איתי שיבק, שנהרג בהתקלות עם מחבלים בגבול הצפון

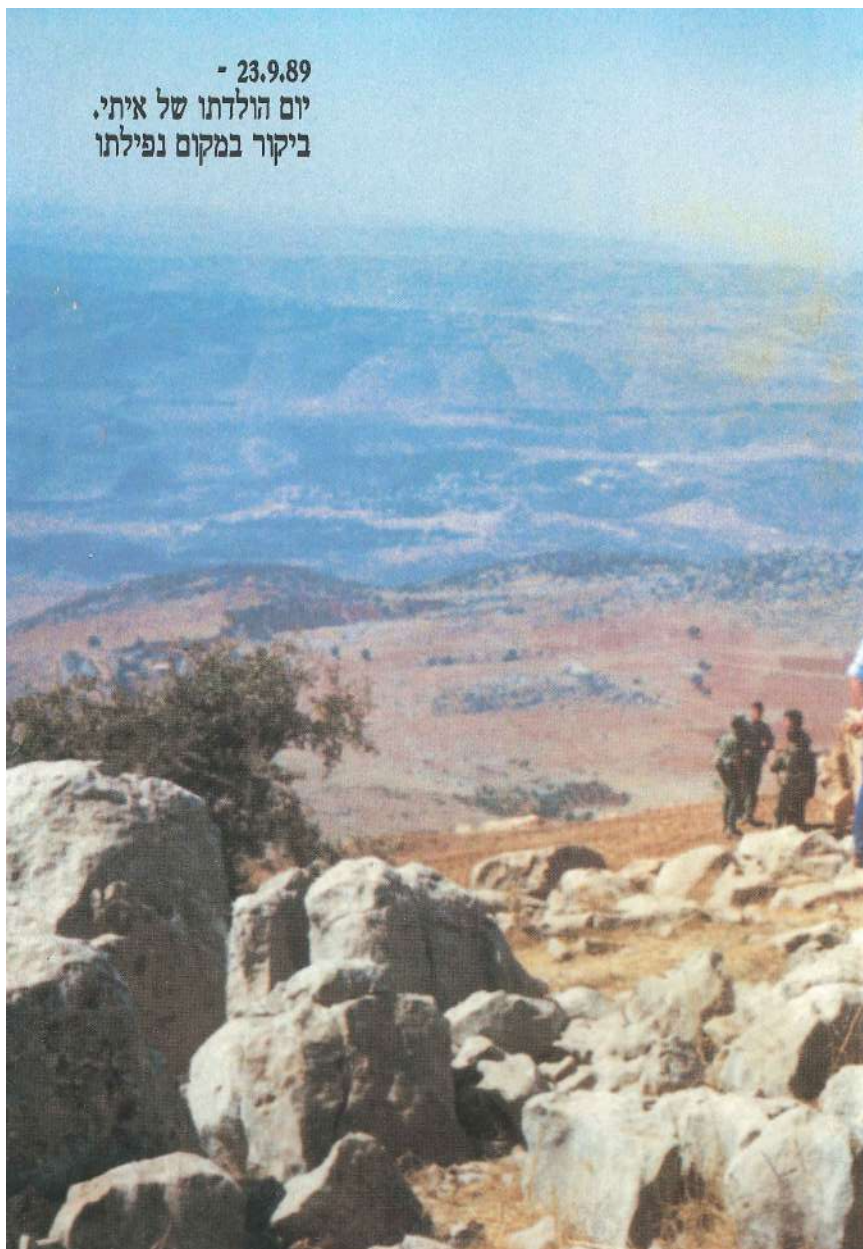
יצאו אחיל בית העלמין היילי חוסינה עור שיע ארובת, חלקים סוילים רשע ומאכס את מות הרב. איתי היה בן 31 בעת שנרצח. הוא נולד בכפר כנא לרודיו מני ואסתר שיבק. הוא הבכור בין אחי שוקי, המשרת בגב"ל, ושי חי' בן 13. את ביה ספר הריבוש אורס כפר סבא חים בבנות מנציק. איתי עבר להשתחרר בעוד ארבעה יודי שים וחוינן לסייל בעולם ולעבוד כאים במצו, כעת ננו וחליים.

קול רב ליהוה אחיל למנוחת ריבתי' הסיס את אורי שיבק ואחי ארנו חלבו בני משפחת אחיל שיעד תננו אלוף יודי מלר, אלוף פיקוד הדרום מילוח ותוסים הכרים לנסק הדרים מילוח ותוסים מרדיושורין. על קיבוט ספרו לאחי אלוף פיקוד הצפון ומפקד חטיבת גבעתי, שאסיה איתי היה תרבי, יודי' עם את חסונו הולדת כמפקד יהיה קשות, רשע בני שיבק, יודי' ויודי' סכל הבוג למי שמתחייב, סבי ריבגי העפר המרים ושרי תודים

מתא אודו רכונובין אשם יבא אורי מרשח בוח כדי להנן על ישיכי בענות. גם אסיה הוא הוביל ראי שון, והיה הראשון שהגיב לאחי. על אח פגיעתו הראשונית, מנסק להניב נטיס, לוח את קשות והתמערות, ושא חילי הריחה היילת את התחילי, אסיה אמביל ספק חטיבת גבעתי על קיבוט הרעע של סמ"ר איתי שיבק, היל גבעתי שררתי בתי תלקות עם מחבלים בגבול הצפון.

- 23.9.89
יום הולדתו של איתי.
ביקור במקום נפילתו

החיללים הפתיעו בטיל "לאו" ובאש נשק קל; איתי נהרג מקליע בצווארו

החיללים שהמשיכו בהסתערות הזו את אחד המחבלים אך חבריו נמלטו בחוקת החיסוף ה"רמטכ"לי. אני לא חושב שיש שם ישר לטורים; החוליה לא הגיעה לגדר העוצרת" אלאו פיקוד צפון החוליה היכננה להגיע מטעני הבלה נגד סירות של צה"ל ושל צב"ל בדרום לכנון

הרמטכ"ל דן שורמן, מקבל הסבר מאחד החיללים שהשתתפו בהתקלות. תצלום: יונתן טורנובניק, דובר צה"ל

הרמטכ"ל אמר, כי הנחת יסודי הפעולות כרוכה בלחיסוף עם עומת, ויש לה ריגור וישיורים כל הזמן. לכן לא אירעו כמעט נפגעים או מקל לחיילים, כי אלו מקום בו הם מוכנים להיחלש. אמר גם שיש להם סיוע מסייעים במהלך הפעולה.

"אין קשר לטורים"

הרמטכ"ל ציין, כי זו הפעולה הראשונה באזור בתוך השבוע. אמר כי הוא שולח מנציח הפעולה של המחבלים והיא תהא של הפעולה שלו באזור. עברה אחר שרוב המחבלים אינם מסייעים להחליט, אלא חושבים שיש קשר ישיר עם המורדים בצב"ל להרגיש שהחוליה לא הגיעה לגדר העוצרת.

בתשובה לשאלה, אם יש קשר בין החיסוף של השיח עובדי לבין התנגדות הפעילות של החיובאלה מאז היא סיפף ענה הרמטכ"ל, כי הוא כותב שיש קשר. "אם יש קשר, הריגור שלם ולפעול את גודל יותר. צריך גם לזכור את היי הקשיחות לעבר קה"ת-ששנה, שבצעד על-ידי החיובאל.

ככל הנראה, נכרו המחבלים שמעו שיש להם תוכנית רצונית הימנעות מהתקלות באזור, כי בחיללים יכולת להגיע לחילת ימי ביחמה של המורדים, למרות שהמורדים יכולים לזקק מהחוליה אחר.

הרמטכ"ל ציין, כי ישאל רואה בנושא חיוני את הטיסה במשך לבנות הפעילות של לחיילים מול חיסוף לבנון. "אם לצורך ישיורים של מידת ישיורא, אנו מסייעים בתחילת דרך על העניין הזה. נכון שמעמיק האירועים, יש פעילות מוגבלת של המורדים, תחילת מהמקום שלהם במשך עזא נבצרה, במסגרת הגרילה. אנו עוקבים אחרי פעילות זו בצורה רצינית, אבל לא מתחילים על אותם מרכיבי ביטחון, שקי בעקב לנצטב מחיילים."

היידנים מנעו פיגוע

מן הרמטכ"ל, אחוז קרוב מסך אומלל בישיבת המסע לקשר לעצור הדרגתם, כי חיללי ירדן עצרו שבצעד שכבר חילת מן תלישה מחבלים חבוי. "הגישה הישירה מ"י, שהיתה ברובה לנצטב פיגוע רואה ביחילת האלחוף בקרב אזור עיר, שלמה ביריה, עם המחבל שנכר ליר קפד רופין, לאשר שרדו שני חיללי גזלי, ורק את אחד האירועים של האקטא המסלומיים.

עוד זאת אין חולק, כי בשנה האחרונה נדרשו נכבול לבנון כ-70 מחבלים, אך גזלי איבר שנייה מחיללים מלר הכפיף אומר, כי אין זה הרש, שיש חוליות מחבלים באזור ירדן. "במסע הזה היו כבר חליות יום אחר יום והן גרו קשיחות, אשר החלו, הורגוהו היה פעיל יותר" אמר שורמן, שצנבר, אך אין בו פעילות נבדה יותר מאשר ברום מסבטב 1988.

ציין, כי אירעו. אמל"מ מסכה למנעו חילק הפעמי-לוח של המחבלים, בעיקר כאשר פעילות זו מוגעת באיני-סריס שלם. אבל כאשר אין הפעילות מוגעת באינסיסיה, שלו, אז לא מן עניין לנצטב אותה."

מאת דני שורמן, מבכרונת המבוא - חילל אחרי שביק מסימת המבוא, נהרג שלחמו מלילה התקלות של כח בבעת עם חיללי מחבלים בדרום. במלחמתה של המחבלים נהרג אחי מוחז המשיג העליון לחיסוף.

אירענו של גזלי" הכס היריף אומלל, כי אנשי הם שפענו כוח של גזלי, אולם רורם צבאי מסר, כי המחבל השני, ככל הנראה, למסלול הקומנדוסית הלבננית, שביקשה לנצטב מופעים לרגל יום התנגדות, של כ-15 מחבלים.

הטילים החטיאו

במסיימת, מסך לשיח שמע בעבר יום כח של נכבול חי למעילות תוך לבנון. אנשי חילל עבר את הגבול באזור של נדרשו לנצטב שנה אחי גזלי בנכבול, אמל"מ ששלח אחרי הירישה ורוח. חילל כנר כנר מוחז מטיים תוך נצטב החיסוף שלפמע נדרו לנצטב מילי "לאו". הטילים החטיאו ומיר חילל מוחז אמל"מ קל אחרי היה הראשון שנהרג בניו מנשק, בעקב חיללי מליו טנער לעבר מקורות האס. במסלול התנגדות מילח מליו את נוצארו והוא נפל מהמבוס כנרו, שמע קשה היה קובל סיפל מנסה, אולם מאחר יותר מן מפענר, הקריב את כרוב שעה חיללי של אחי, שהחיסוף התנגדות והרג את אחד המחבלים. חבוי הלחיה החלטת המוחז החטיבה.

הכח פתח מיידיף אירועים, אוליו העפירו כוחות נוספים. מנשך של הלחיה והיה נספר אחריה, ביצע מסייף הקמה - אולם ללא תוצאות, כיוון שהאויב שכב אירעו והתקלות את הריד עם מוחז מוכה, הקשה לנצטב.

חוליה מחבלים, קפלה חרש, הוציעה כמה שעות של רס לכול לאזור, הפלורה היה נבצרה באמצע יחסייה רכב וכן חטיבה.

בעקבות האירוע הועברו למסוקו ההתקלות אלוף פיקוד המסע, יוסי שלר, ומאחר יותר מן הרמטכ"ל, המשיג נמני שער חיללי חסות, מיידיף אולם הובעו השתתפות בעקב שמחת פיקוד על נכב, שנפל בקרב.

אלוף פיקוד המסע אמר לאחר נכב, כי החיללי, שעישה נחלק הכה, תכננה להרתב מטעני הבלה נגד סירות של חיללי מליו לבנון. חיללי מליו חילל את חיללי מליו לישית גזלי" חילל גם נכבול בעקב הפעול הסיס האס-רוני, ובקבל לכן היו באזור שלוחה מקיים של ירי מסיימת, תורמים לכול הפעילות הבטחית הורגוה נדרה במיוחד."

הר דב - הבטחן הרכה" של הצפון

מאת דני שורמן, מבכרונת המבוא - הר דב נחשב ל"מבצר רכבי בבריחה המפורזת של המושב, למעלה מהאזור הירוק, הסמוך ליד המרחץ והצחיחה המפורזת שיפוחו רב לנכבולת הקסע על כוחות צה"ל לפעול באזור.

זה מן הסיבה שנכללה מעמיקים המחבלים את הגדר את זה באזור פעולה, ועובדה שבשנים האחרונות, הר דב היה מקום לישיבות זריחה של מחבלים לנצטב גלילי. הר דב היה אחת הפעולות כרכס מבערב לרועות, שנכבז במסגרת שיחית יומיה והוא קבל על שמו של מנן רדוביט, שנשרף בהשגת בעת הישיבה את הר. והגבל נצטב לפני כשנשע ענפם, נאלץ שהחלה את דרך עוקפת הרועות. עי או חדר המחבלים התמקם במספרים שובח הארצים מבלי שהיתה הארץ אליהם. מאז נכבזו במסגרת על הרסם ישיב את מנצבוסים המספרים המחבלים עינייבם חדרו-לכלל מאחז לרועות הכח וכן וועמיה, מתייבצייב"ש מפאנן חסר-הפעולות האס. במסגרת זה, גזלי החילל את מנכבז את חושבני המספרים כי הוא רואה הנוחה לן שיתוף פעולה עם מחבלים הקובעו בדרו לפיגועים בישיורא.

למלך האירועים החיללים הווה שעתים האחרונות באזור הר דב.

11.8.88: 23.10.88: לשיחה מחבלים מאירענו של חזרתה הגיעו לאזור, שניים נחבסו, אחד נהרג.

11.8.88: 15.8.88: חיללי גזלי חיסלו לשיחה מחבלים.

14.8.88: 27.8.88: חילליים מחבלים חדרה בדר דב, לאזור מיידיף חיסול שני המחבלים המחבלים המשייבם לפלג של אבר או ענכאם.

28.8.88: חוליות מחבלים מוחזית המהיקמית של חזרתה זריחה בדר דב. מיידיף אחריה נהרג אמל"מ ששולח אחרי נכבז ורוח.

29.8.88: 14.8.88: מחבלים נכלבדו באזור הר דב.

כמעט שיגור אשל מסר, כי חבוי מיידיף את המסך החיללי לאמץ את חיללי המבצב. מאז שנפל המגדל, מנן אלחוף ארץ, לפני כשנער, קרה אצלנו מסוהו. אן חשיש המוחבז את כיהנו החילליים הם בנינו."

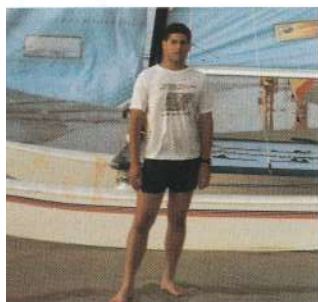
לשלוש עשרה במשך פעולה של אחד מנכבז חוקי, נלפסו עיריף אחרים רבים, מסיימת הרקע במפענר מר חוק הכלל מסוהו. חוקי הועמה עומדת, נכבצעו לפמע מנכבז עיריף אחרים רבים, מסיימת הרקע במפענר מר כמסע כתיחה מוכונה, הדרגים אליו נחבסו, אך החריף את נכבסותה חילל בנצטב ביקש לפעול את המסוק, אך נחבל בשער מוכה, כאשר חדר החילליים המיידיף חזרה הקובעו להימנעם להצלה - ורק אז נדרש להם שאמר החילליים מצא את מותו בפעולה.

הגן בגופו על הצפון ונטמן באדמת השרון

איתי שיבק מהוד השרון היה אמור לתגוג 21 סתווים בעוד שבועיים ולהשתחרר בעוד 4 חודשים. השבוע נפל בדרום לבנון בקרב עם מתבלים ונקבר בבית העלמין ברמות השבים (עמוד 5)

איתי שיבק
(מימין). השבוע
בכו חבריו מחטיבת
גבעתי על קיברו

למעלה - בתקופת הטירונות. למטה - בסוף המסלול

למעלה:
אמון באשלים
לפני קורס מ"כים
מאי '88

מימין:
באחת החופשות
בחורף

למטה מימין:
חורף ניצנים
עם ברוך המ"מ

איתי שיבק ז"ל: הלך בראש הכוח, ראשון השיב באש

מאות חברים לנשק וידידים,
חלקו לו אתמול כבוד אחרון

מאת חיים ברדיאל, מנהל ידעתי ארצות
את איתי אשינו היבשת לחייל עם מידת
הקניניות הנדרשת, היבשת במטרה ויהי מכל
- יכולת להבין את מיקויו שלשום הוא הלך
בראש כוח שנתקל במחבלים והיה הראשון
שנלכד באש, על אף פגיעתו, המפיק להחליט את
נישק ולפקוד את סקורת והתקציבות לחייליו
שחיטלו את המחבל - כך ספר אתמול מטיי
גבעתי לשלל איתי שיבק, בעת שנמסר בחלק
הצבאית בביית'העלמין במרשב רמות'השבים.
לאחר מותו הועלה לדרגת סגן-ראשון.

מאות חברים לנשק וידידים, בא אתמול לחלוק
כבוד אחרון לאיתי שיבק. את השבע שחלף בילה
סמל שיבק עם בני משפחתו בהר'השרון. היה זה
שבעי של חופשה "רגילה". ביום המשי נפטר מחר
רו ואחוזו וסג' ליהרות.

ארבעה חודשים הפרידו בין סמל המחלקה
לשירותו מגד'ל. הוא כבר תיכנן את הטיוול
לח'ל, לפני שיפתח את "פרק האחרות" בחייו.
אולם כשבה כלילה הכבדשו בניה'השפחה על
גפילונו כנאורכ מחל'ם.

איתי שיבק היה בנם הבכור של עמי ואסתר.
הוא נולד בכפרסבא, אוריו נולדו אחיו שוקי, גם
הוא חייל, וסחר, תלמיד ביה'הצבאים. איתי
למד בבית'הספר היסודי "בני", אור'הכרמית
הבניים. שרת', בחיבורו למד במגמת "מכניקה"
בבית'הספר "אור'הכפרסבא. עם גיוסו התנדב
לבג'ת'.

התעורר לחוסן גבה הקומה, בעת אתמול הלך
עם וסיים את קודם פסק'היחידה. לא כעבר מונה
לסמל מחלקה. הוא היה גבר אמיתי, לא רק במס'
דיה הגופנית הגדולה, אלא בעיקר ברבות הנפי'
שית וביכולת להיות מספק וחבר כאחד. אבר עליו
אחד מפקודיו.

אתמול בשעת 3 אחר'הצבאים, יצא מסע ההלוד
המבית המשפחה לחולקת הבאית. בהלווי'ה דיברו
רבים על "השמילוי", ששני בני הור'השוחן, מספר
הגודר סמל, שוטל'ה אור'הכרמית, קישה את חייו בדתק
לות עם מחבלים בדר דכ ושנה אחריו, באותו נסי'
בות ובאצוה אור, נפל סמל איתי שיבק.

"ים" של כוחות סגולות של חיילי "גבעתי"
ביטה את ביה'העלמין. חיילים ניצבו הפויר'האש.
היו שלשום בירושל'הם, בכך קולו הם נתבססו
בידי בחי'הצבאים. אנו מלווים היום חבר, המצטרף לר'
שימה אורכה של להמיום שגפלו. למשפחה זהו
כאב שאין לו מליים ולהכיר - מבח קשה" אמר
ברבי'הספר אלוף פיקוד הצמון, יוסי פלר. אין
לנו מריה, אלא להמשיך לשמירה של מתן חיים
להנשיב הצפון ולתת לילדים שם לגדול ולשחק
כמו שאבי ילדי ישראל. אני בשח שאם היינו שוא'
לים היום את איתי, הוא היה אומר שלא ירד הלב.
שלא תלפיה אתי, היה שלום אתי, היה שלום לוחם
של גבעתי'.

איתי שיבק ז"ל

חברים מספרים על איתי
שיבק ז"ל, איש נעשה,
חושב הוד, השרון שוהר
בהתקלות בהר דב.

מאות אנשים הצטופפו ביום א' השבעי בביית'העלמין ברמות הש'
כ"ם, ללוות את איתי שיבק ז"ל בברכו האחרונה. עשרות כוחות
בצבע סגול עמוק - חיילים של גבעתי. איתי שיבק נהרג בהתקלות
כסיר של גבעתי בהר דב.

"חייל קשות, אבל נמרץ", אמר המ"ט במלות הפרידה בהלווי'ה.
"לחייל הקשות", חברו חיילים לזכרו בספר הפלוגה. "גם הוא העיר
על עצמו שהיה קשות מבחינה צבאית", אומר עמי שיבק, אבא של
איתי. "הוא אבר פקע, והסכר כי בחי'ה קרבת שנמצאת במצבי
איתו. הוא אחר פקע, ושנאים הם אסור לוחר. אבל הם לא שואו
כסנה את שפחות. יש שנאים הם אסור לוחר. אבל הם לא שואו
איתו. בהלווי'ה נוחתו בכך. ראינו אותם טובים".

אסתר שיבק, האם: "תמיד זה עשה לי צניטה בלב כשאני רואה
אמא שיש לה רק בנים. פעם רבידנו על זה, ועמי אבר שבמרינה שלנו
רוחק צור'ה הרה בנים". עכשיו הוא לא רוצה להר'ה שולחת את
עמי ואת שני אחיו של איתי, שוקי, חייל כן 19, וסחר כן 15.

שוקי מרבי בקול שטט. שוקל כל מלה. "שמעתי שהוא החזיק
אתם כעצו", הוא לוחץ על אחר החיילים "כן", עונה החבר, "הוא
היה קשוח מאוד, אבל תמיד עמד בצעמו ברברים שהוא רדש מהחיי'
לים, גם בהתקלות. ראינו אותו שוקי".

לאחר מסע הכוחות ספר איתי ז"ל לאמא שככה. בבדיקה הדפר'
אית שלפני המסע התעורר חשד לשבר ברגלו והוחלט לאסור עליו
ללכת. כשהתעורר, הסכים הרופא על עשירים ק"מ לבד. "או בבית",
הוא סיפר, והם יותרו לו. הוא יצא למסע עם כולם וסיים אותו. "עד
ליום האחרון שליווית אותו, ורית' את החיילים טובים, כנראה לא
הכרתי את איתי", אומר עמי. "רית' לא אוב להשוור' ולהתפאר. רק
עכשיו אנחנו מגלים את הרכיבים מהמרים בחי'הצבאים".

מאיר וסימן, חברים קרובים מהחי'הצבאים: "היינו ארבעה חברים, עמי'
גו הכל בוחר, תכננו לטויל בחי'ה אור'ה הבטא. הוא לא רדש כלום
מאף אחד, רק מעצמו. לא הפיר' לו שיש ג'ונג'ה צבאית, אף פעם
לא קרטי. בריחתו לא הצחיקו אותו, אבל אם מישוה כעס עליו, מודה
למשל, מתאם הוא היה פרוץ בצחוק וכוח התוצה מן הכיתה, ובכל
בית'הספר שמעו אותו צוחק".

שוקי: "אמא ביקשה מהמס'פ של איתי שיספר, אבל הודירה שלא
הודפד אותו לקודש וגיבור. גם אני מדע לזה. איתי היה ימני ברעו'ה,
המושג ארץ ישראל היה ברור אצלו. הוא טען שצריך לנקוט די קשה
נגד המתקוממים. אבל עם שם, כששוחים, לא היה מוכן להתפשר על
ערכים. כשהייל עשה בנכותוהו מנעה שאינו מוטיר בעיניו, הוא לא
ויתר על ההיילי נגון או נענש".

"לא הגענו במפורש לרעיו'ה", אומר עמי, "אבל את הרעיו'ה שאר'
מך לעצמו ספג בבית ובבית'הספר שבהם התחנן. אם איתי או אחד
הבנים היה ממליט להיות ג'ונג'ה צבאית לא לעזוב את הארץ, לא הייתי
מנסה לשנות את דעתו. אבל הוא רצה להיות בגבעתי והאמין במה
שעשה".

שוקי שפח שהרדיו לא מפנים כעס כלפי הצבא או כלפי המפקדים
של איתו. היו לו מפקדים נדרו'הם, הוא אומר, אנשים שאמ'ה להת'
אות בהם. ואיתי שתיקה ארובה הוא מוטי'ה "הדגש הכי נורא לא היה
ההלווי'ה או הארון, אלא הכניסה כלילה של אלה שבאו להודיע. הש'
תיקה הוו".

אנשי גבעתי, על קברו של סמ"ר איתי שיבק ז"ל (צילום: אמיר ויינברג)

תחקיר בפיקוד הצפון בנסיבות תקרית הרידב

במהלך פעילות של כוח גבעתי בדרום-לבנון, נרד לעבור טוילי. לאור ואש מנסק קל. בחילופי האש נהרג איתור שיבק ז"ל. הוברק ייעוד תחקיר בדרג של מפקד הגזרה ומור ייעוד אלוף פיקוד הצפון תחקיר מסכם, שלאחריו יופקו לקחים.

מאת דני שרד, כתבת הצבא - אלוף פיקוד הצפון, יוסי פלד, ערך אתמול תחקיר ראשוני עם חלק מהחילים ששתתפו בתקרית בהרידב, שבה נהרג שלישי חיל גזלי, מ"ר איתור שיבק ז"ל מרימת השביע.

אלוף יוסי פלד: גורם ההפתעה עמד לצד המחבלים

מאת יהודה גורן

שלוש, סמוך לשעה שבע בערב, כבר ירידה העלטה כתר רב. ביתת טויר של גבעתי, בראשה סמ"ר איתי שיבק ז"ל, חצתה את גדר המערכת וצאה לפעילות כשהגזרה שגרתית. אנשי חוליות המחבלים היו עסר קים אותה שעה בתחנת מטעני חומרי חבל, כקלומטר מגדר המערכת כותר אזור הכסוף. אנשי החוליה הבחינו בביתת החי"ל, נזחו את הגזרה מטעני החבלה, הכינו לירי את טוילי הלאור, ורכבו את רוביהם והת' מקמו למארב.

גורם ההפתעה עמד לצד המחבלים, סיפר אתמול אלוף פיקוד הצפון, יוסי פלד, "זום יורו ראשוני, טויל לאו אחר ואש נקל". איתי נפגע אנושות ממכת האש הראשונה תוך שניה, או שתיים השיבו החיילים באש תופת לעבר מקור הירי ומחבל אחר תוסל מיר."

71 מובילים נהרגו בשנה האחרונה באזור התקרית, אמר, כי אם החיובאללה אתראית לתקרית, הרי שיש בכך שינוי משמעותי, שכן ארגון זה לא פעל מעולם

אזור התקרית

ליה במספר נסיבות המיעוד, הדגיש הרמ"ט סכיל. הוא שיבח את חיילי גבעתי על תגובתם המהירה לאש המארב.

כר דב. הוא רמז, כי בעקבות מארב המחב' לים ינקום צה"ל בצעדים חרישים. "קיים קשר בין חסיפת השיח' עובידי לבין הת'

משמאל:
פעילות בשטחים,
המסגד בשאטי
מאי '89

בבית פלדמן בנתניה. קורס מכי"ם

מחסום בכניסה
לג'בליה,
פברואר '88

האנדרטה
בהר דב

איתי בבית - נובמבר '88

לכל איש יש שם

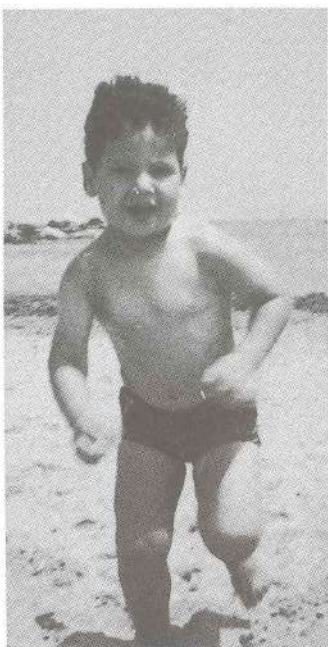
עשועי חוף בנהריה בגיל שנתיים וחצי

עם סבא צבי

וציפני לראות מה יולד".
איתי נולד תינוק עגלגל, אוכל וישן, נוח
מאד לגידול, והתחבב על כל רואיו.
עמי מספר: "איתי היה בגיל שנתיים וחצי.
שוקי כבר נולד, ואיתי הרגיש מאוד קרוב
אלי. יצאתי למילוים באבו רודס. לאחר
שבועיים חזרתי הביתה ומצאתי שאיתי
לא מדבר, לא מוציא הגה מהפה, וכשרצה
לומר משהו הוא גמגם ולכן דיבר בלחש.
נלחצנו מהענין, רצנו לרופאים, ובסופו של
דבר החלטנו שנהיה אנחנו הרופאים.
לקחתי חופשה של שבוע ותסענו יחד
לחופשה בנהריה. ברור שבילינו יחדיו והוא
קיבל תשומת לב מירבית. הגמגום נעלם
ואיתי חזר לדבר באופן תקין, למרות שאף
פעם לא הרבה בדיבורים".
את שנות ילדותו מחלק איתי בין ביתו
בכפר סבא ברח' ששת הימים, לחנות
המשפחתית בהוד השרון.
מיכל, בת הדודה, מספרת: "יחד שחקנו
בארגו החול, הכהכובעים של "סמבור" על

התמונות, הזכרונות, כמו מאשרים את
הספק וחוסר ההשלמה. הינקות, הילדות
והגברות נסובו במסלול כל כך שליו ובטוח.
והמוות, לעומתו, חד וצורם.
כחודשיים לאחר האסון התכנסנו, בני
משפחה וחברים, למפגש בו העלנו זכרונות
וחוויות מפרקי חייו הקצרים של איתי.
רק לאחר נפילתו התברר עד כמה לא
הכרנוהו כלל. איך מנער עצור ומסוגר הפך
לאדם בוגר, אחראי, המוביל אחריו לקרב
אדם בו הנוקשות והרגישות משמשים
בערוביה.
איתי נולד ב-23.9.68, אי תשרי, ראש השנה.
כבר אז היו אסתר ועמי מוקפים חברים,
אשר ליוו את ההריון והלידה בשמחה
ובציפיה, כאילו גם להם חלק ושותפות
בנעשה.
מרגלית מספרת: "בהריון לבשה אסתר
תחתונים וורודים - סימן לבת, ולבשה
אותם הפוך - גוד עין חרע. כשהחלו הציורים
לייוו אותה כמו משלחת לבית ילדות,

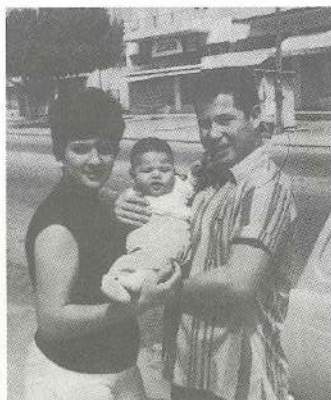
ראשינו במעין גאוות יחידה. מטפסים על הצינוורות, מתחבאים במחסנים ומאחורי בית הכנסת שהיה בחצר. היינו רבים ומתפייסים לסרוגין. מטפרים שבגן שרה הרבצתי לך המון. מוזר, תמיד היית גדול, אבל לא בריון. לא אהבת מכות.

כששחורי הגיע לחנות כגור, לא נתתי לך לגעת בו. כן, אני זוכרת. אחר כך היית צוחק עלי שאני מפחדת ממנו, ותמיד היית מחזיק אותנו כשרציתי לעבור. אופני פזז חדשים קיבלת, עם עשרה הילוכים, ותמיד היית נותן לי סיבובים. אחר כך, בגיל מאוחר יותר, קיבלת אופנוע. איזו חגיגה. אני זוכרת, כאילו היה זה אתמול, את הסיבוב שנתת לי לעשות באופנוע בחצר החנות. לימדת והדרכת בסבלנות רבה.

לקופסאות של לבן, והיינו רצים אחרי האנשים ברחוב ומנסים למכור להם. "הייבניין" (הבית המשותף) ב"ששת" היה תופעה מיוחדת: כעין משפחה מורחבת, דבר מיוחד, קשרים הדוקים בין המבוגרים ובין הילדים חברויות אמיתיות. איתי היה גדול בשנה מחבורת הבנים, ולכן הקדים את כולם בכל השלבים. בגיל שש החל ללמוד בבית הספר "ברנר" בכפר-סבא.

טלי שטרן, המורה בכיתות א-ג, כותבת: "כשאני מביטה לאחור, מנסה להעלות זכרונות הקשורים לאיתי, אני רואה אותו לנגד עיני, תלמיד כזה אי בימים הראשונים. איתי, שער מתולתל, מבט חדר, פנים עגולות, ילד שקט וביישן, מופנם ומכונס בעצמו. יותר מכל אני זוכרת את האדמומיות בפניו, הילדותיות בשתיקותיו.

אני זוכרת בשתילים שעשינו מהעץ שהיה בחצר החנות: הכנסנו את השתילים

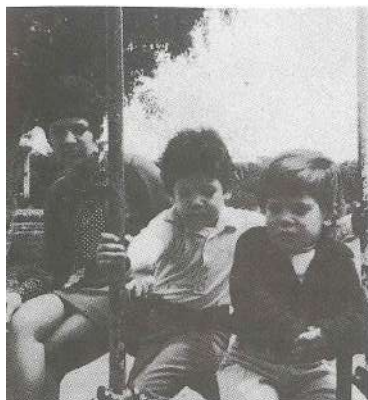

איתי עם הוריו

איתי במוצב "דליה" - בהר דב
(צולם סמוך למועד נפילתו)

בגיל חמש עם שוקי ואמא

אסף אלזרוב כותב:

"ששת הימים 2. המקום האידיאלי לגידול ילדים. היתה לנו את הזכות לגדול שם ביחד.

אילו חוויות עברו עלינו!

כמה אנשים יודעים שהכינוי שלך הוא "פיתה". בצהריים היית יורד עם פיתה ביד. מכאן שמך.

אני זוכרת את אסתי - אם דאגנית, עוטפת בחומות של הגנה, שומרת מכל פגע, חרדה לשלמות גופנית ונפשית, מסוככת עליו בכל מאודה, מטפחת אהבתה, נלחמת על שלוותו ואושרו בדרך שאינה יודעת פשרות."

בשירו של אלתרמן אומרת האם השניה:

"בני גדול ושתקן

ואני פה כתנת של חג לו תופרת.

הוא הולך בשדות. הוא יגיע עד כאן.

הוא נושא בלבו כדור עופרת."

עמיחי כותב:

אלוהים מרחם על ילדי הגן, פחות מזה על ילדי בית-הספר.

ועל הגדולים לא ירחם עוד,

ישאירם לבדם..."

בגיל ארבע עם מירב ומיכל

לפני שירדנו למטה לשחק כדור-רגל, רק אז הייתם קמים מהשינה. כמה אהבת לישון!

אני זוכר שתמיד הצחיק אותי המראה שלך לאחר ששתית קפה. היה לך "שפם" מהקפה. זוכר את "שחורי" שכל כך אהבת. הזיכרון החזק ביותר שלי, כשישנתי אצלכם, שיחקנו ב"חבר" זוכר!!
כמה אהבנו לשחק בזה - שוקי, אתה ואני. לימדת אותי ש"אשלי" שותים עם שני חורים, מפני שעם אחד זה לא נוח."

היום הראשון בכיתה א'

כשאבא שלך היה מגיע עם האוטובוס היית אומר לי "בוא תעלה", למרות שידעת שאני מפחד - סגרת את הדלתות. כדי שלא ירגיזו אותך או יפריעו לך, סיפרת לנו על דוד שלך שיבוא ויוציא לנו את היד מהאוזן.

אילו ריבים היו לנו, קללות ומקלות על הדלתות. יש קללה אחת שלימדת אותי, כשהיינו ממש ילדים, שלעולם לא אשכח אותה; "אמכ כוס, דחל אוחתה חרה בסוס, חרה חרה על הכביש אוחתך עכבישי".

אני מתגעגע.
זוכר את משחקי הכדור-רגל. יוסי, שרוליק, ירון, איל פחימה. איזה כייף היה.

זוכר!!

חבורת B.S.A ע"ש האופנוע של אביך. אתה - B, שוקי - S ואני - A היתה לנו חבורה שכזו - רוכבת על אופניים ומשגעת אנשים. היה לנו, אפילו, מחנה, שם ליד הגנים.

זוכר איך היינו משגעים את אייל קונפרטי ואת הפרסים?

זוכר את משחקי "ההכאה" והמחבואים במקלט?

אחד הדברים שניסית ללמד אותי זה לאכול. אוי, כמה אתה אהבת לאכול!!! מי יכול לשכוח את הגבינה והקטשופ. אתה אחד ויחיד. עשינו תחרויות מי גומר ראשון פרוסת לחם - מי היה מסוגל לך?

זוכר כמה נהננו במכמורת. איזה כייף היה. זוכר!! מפני שאני זוכר איך ישבנו אצלכם מול טלוויזיית SABA, כשבחוף הגשם מתדפק על החלונות, רואים טלוויזיה, ירדן-סרטים מצוירים. אחר כך היית מתישב ומנגן לנו על האורגן. כישרון!
אני זוכר שבימי שבת, כשהיית בא אליכם,

עם האחים ובני הדודים

מבית הספר היסודי עבר איתי לחטיבת "שרת" בכפר-סבא.
תחיה סופר, מורתו בכיתות ז-ט', מספרת: "חינכתי את איתי שלוש שנים. שלוש שנים - מילד לנער. ראיתי אותו צומח לנגד עיני. אני רואה אותו יושב בספסל ראשון, ראש תלתלים, החיוך המבוויש, המבט המושפל, שדר של חוס, של קשב. למרות השקט הוא הצליח להיות תמיד בחבורה של ה-IN, החבריה שהיו במרכז הכתה. הקשר שנוצר עם איתי היה קשר שקט, ושידר המון מבטמים. אולי זו הסיבה שלאחר שקרה האסון, הזכירה לי אחת המורות בביה"ס שתמיד אמרתי לה: "אל תרפי מאיתי, תדרשי ממנו, תצפי ממנו כי הוא יכול, יש בו המון.
 איני זוכרת אותו מרים קול, איני זוכרת אותו מתחנף. נועם הליכות ורגישות היו התכונות הבולטות ביותר באיתי".

נלה שוסטר מספרת:
 "בששת הימים גרנו דלת מול דלת. כאשר אני יושבת ומנסה לעכל - זה קשה. מי היה מאמין שאתה, איתי, החסון והחוק, כבר לא תהיה בינינו. כן, אז היינו הילדים של "ששת" - "הילדים". איך אפשר שלא לזכור את המחנה בשדה, את משחקי הכדור והמחבואים במקלט, את ארוחות הערב, ובחג הסוכות - את הסוכה המשותפת שנבנתה מדי חג. איך נהגנו יחד לסדר מגרות, לסדר יחד את החדר ועוד... אלו היו שנות ילדותנו. והיום, כשאנו בוגרים, הזכרונות הם רבים כמו הסיפורים, ואת רובם אני מעדיפה להשאיר בינינו. בעוברי בחצר ובחדר המדרגות, בדירה שהיום גרים בה אחרים, תמיד אצפה לפגוש אותך - גבוה, רחב, ראש עם תלתלים צחוק...צחוק...שמתגלגל "סוחר"."

"ה'אחים" בבר המצווה של אורי בן חידוד

המסיבה היתה עליזה ואיתי, שעמד במרכזה, הרגיש נפלא. אחד הדברים הבולטים אצל אסתר ועמי היה הדגש על שוויון בין הילדים. איתי היה ילד שלא דרש, אך אסתר דאגה גם שלא יקופח.

איתי היה בילדותו ובנערותו מופנם ושקט. לא אהב לצאת, ואת תחביביו ריכז בבית - בטיפול מסודר ואהב לכלבה וכן בנגינה. נגינתו באורגן היתה מפליאה. מוזר היה לראות נער גדול־גוף מנגן ברכות וברגישות. בכך הגשים את חלומה של אמו.

אסתר מספרת: "בנגינתו ממש רצה לרצות אותי, בכל פעם פתח בשירים שאני אוהבת ואמר "עו אמא, איזה שיר עכשיו"? כך, גם כשהגיע הביתה לחופשות מהצבא, המשיך בנגינתו..." ומאו עומד האורגן דומם בסלון. מחכה לאיתי שיבוא ויחיה אותו בנגינתו. לקראת בר־המצוה ההתרגשות בשיאה. אסתר ועמי חוששים: איתי, השקט והעצור, כיצד יתמודד עם קריאת ההפטרה מול הקהל הרב? אך גם פה הפתיע את כולם בשירתו הרמה והיפה. סבתא צילה, שעזרה ופיניקה בכל שנות ילדותו, דאגה שגם מסיבת בר־המצוה תהיה חוויה.

בר המצווה של איתי בן אורנים

הטיול לאירופה עם עמי

מחטיבת-הביניים עבר איתי ללמוד בבית-הספר "אורטי". בתחילה עשה את דרכו על ה"סקטבורד", אך עד מהרה הוציא רשיון לנהיגה באופנוע. היציאות מן הבית התרבו, כשהיעד המרכזי הוא חוף הים - אהבה נושנה.

חברו מאיץ מספר: "איתי היה אחד מחברי הטובים ביותר. זה התחיל עם האופנועים, נסענו לים ושם עשינו "קרוסיס" על החוף. בכיתה ישבנו יחד. בשיעורים ניסיתי להצחיק את איתי - הצחוק המיוחד שלו, שלא יכול היה להשתלט עליו ולא אחת נאלץ לצאת מהכיתה בגללו".

איתי היה נער אחראי ורגיש. כולם דעו שעל איתי אפשר לסמוך. מספרת אסתר: "לפני שקנינו את האופנוע התבלטנו, חששנו, אך בסופו של דבר החלטנו שאיתי אינו ראוותן וידע לנהוג בוהירות, וכך היה גם כשקיבל רשיון נהיגה".

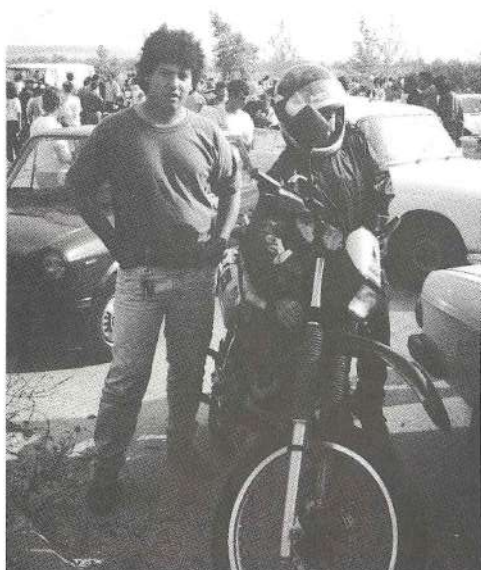
"זכרון נוסף מאותם השנים הוא רובה האוויר. בניסיעה לאירופה עמי קנה לאיתי רובה אויר. איתי היה יוצא ועורך

כאשר נסע שוקי עם נבחרת הסייף לאירופה, מיהרה אסתר לשלוח גם את איתי.

עמי מספר: "היו לנו שני כרטיסי טיסה לאירופה. לאחר נסיעתו של שוקי, לחצה אסתר שאסע עם איתי. "שוקי צעיר יותר ונסע לאירופה, קח את איתי וסע אתו". הסכמתי שנצא לשבוע ימים. ידעתי שזה יהיה מסע עמוס, נחרוש את אירופה ולא יהיה זמן לנוח.

זה היה טיול של בירות: נחתנו בפרנקפורט ונסענו לבקר את שוקי. משם נסענו ברכבת לילה לקופנהגן ושם - לקחנו רחפת למלמו בשבדיה. חזרה נסענו לאמסטרדם, ומשם - לפריז ואתריה.

כל הטיול נמשך שבוע. בלילה האחרון - בפריז, לא הלכנו לישון, עד 02.00 בילינו במועדון לילה, ומשם - לשדה התעופה. הטיסה יצאה ב-05.00 לפנות בקר. איתי בן ה-15, עייף מהכל, נרדם עוד לפני שהמטוס המריא. ניסיתי להעיר אותו: "איתי קום, קום, תראה את פריז מהאוויר". הוא העיף מבט מהחלון, נרדם שוב, והתעורר רק בלוד.

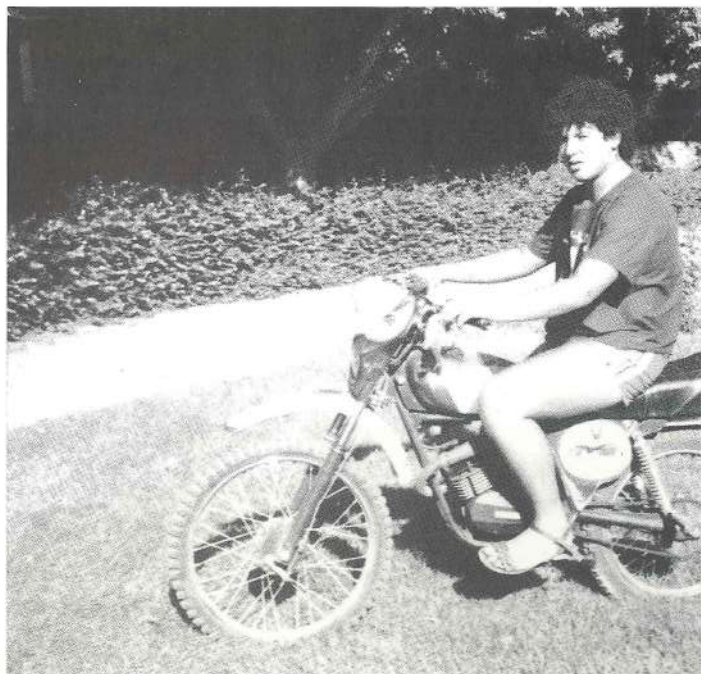

מטווחים. פעם אחת נתבקש על ידי חברים לבוא ולצדד יונים שהטרידו ולכלכו. איתי פגע ביונה, היא נפלה ופרפרה. המראה זעזע אותו קשות, הוא הצטער על המעשה והחליט שיותר לא יגע ברובה".

וממשיכה אסתר:

"איתי היה בכור בין שלושה בנים. הפרש הגילים הקטן בינו לבין שוקי גרם לחיכוכים רבים. מזגם ואופיים היה שונה. עם התגייסותו של איתי ל"גבעתי" השתנתה מערכת היחסים ביניהם: הפגישות הפכו להיות משמחות, סיפרו והתחלקו בחוויות שעברו בצבא. הדאגה

תקופת האופנועים בתיכון

לפני הגיוס - טיולים ב"אסקונוה"

המסעות, המשמעות והחוויות מעזה. פעם סיפרת שפתחו לך תיק מצ"ח. באו לקרוא לך משער המחנה והאשימו אותך בעלילת שוא. בסוף הענין נרגע ונשכח.

בבר המצוה של שוקי

היתה הדדית והאווירה נעימה. הקשר בין איתי לשחר היה מסור ואהוב לאורך השנים. שחר העריץ ואהב את איתי, ואיתי אהבו אהבת נפש, המציא לו כינויי חיבה, ממש הציק לו מרוב אהבה. בתקופה האחרונה לקח שיעורי רכיבה, כדי לרכב יחד עם שחר על הסוסה.

בתקופת שירותו בצבא בנינו את ביתנו בחדד השחון. איתי ליווה את שלבי הבניה מחופשה לחופשה, ובסיומה היה מאושר. אהב את הבית, את החדד, עזר בטיפוח הגינה, והיה קשור לבובי הכלב. חבל רק שלא הספיק להנות מכל אל"י. לקראת שירותו הצבאי החליט איתי על דרכו ביחידה קרבית - החלטה שהפתיעה למדי את מקורביו, אשר סברו שיכחד בחיל היס, כי היס היה אהבתו מילדות. כאשר גייס ושובץ ל"גבעתי" שמח מאוד, ולבו נמלא גאווה יחידה.

מיכל, בת הדרדה, מספרת:

"הגיע צו ראשון, צו שני ולגיוס. אני למשטרה הצבאית, ואתה - לקרבי "גבעתי".

אני זוכרת אותם הסיפורים שסיפרת על

אבל לא היה לך זמן, היית חייב להמשיך
בניוטים.
בסוף הניוטים חזרתם לעזה.

אם לומר את האמת, לא ידעתי שעכשיו,
בתקופה זו, הייתם בלבנון. ואם הייתי
ידעת - לא חושבת שהייתי חוששת. הרי
אתה ילד גדול, ילד חזק, יש לך נשק,
ותמיד ידעתי שאני יכולה לסמוך עליך.
היית לי כמו אח גדול.
עדיין קשה לי לעכל את הידיעה המרה
הזאת, קשה לי לקלוט.

לפני שנה וחצי בערך, בחתונה של מירב,
הגיעו הריקודים. כאשר קלטה עיני אותך
יושב וכולם רוקדים, ניגשתי אליך
והושטתי את היד וקמתי ביחד עמי לרקוד.
הרגשתי שנהנת. הרגשתי שאתה שמח. זה
היה הריקוד הראשון שלנו ביחד.

זה היה גם הריקוד האחרון. וזכרון נעים."

עם בני הדודים

אני זוכרת שיום אחד, בהיותי בסיפור
בבאר שבע וישנתי בבית החייל, פגשתי
אותך שם במזנון. אני הייתי בהפסקה
ואתה היית עם החברים, כולכם מזיעים,
מלוכלכים ועייפים. ואחרי כל זה עוד
צריכים הייתם לערוך ניוטים.

הצעתי לך שתבוא לחדר שלי, להתקלח,

איתי מנגן בפסנתר

באחת לחומשות
בבית
נובמבר '88

וזאת, אולי, לא ידעת, או אולי לא זכרת.
וכך תמיד תישאר אצלנו.
וכך תמיד נזכור.

את בקבוק הדייסה, שנמעת בלגימה.
את השיהוק הראשון, הגיהוק, הבכי.
והצעד הראשון שצעדת בבטחה.
ימי מחלה וחרדה,
עצב, שמחה ראשונה, ואת יום הבר-מצוה.
ועתה, אתה פתאום איננו!
ואותנו הותרת עם הריקנות הנוראה
הזאת,
הבדידות והעצב.
אך גם עם זכרונות.

זכרונות נפלאים כל כך, של ילד שאהבנו
ואתה, הרי עוד איתנו כל כך.

או הבאתי לך פרחים יפים כל כך... כל כך...
לך, ליום הולדתך.

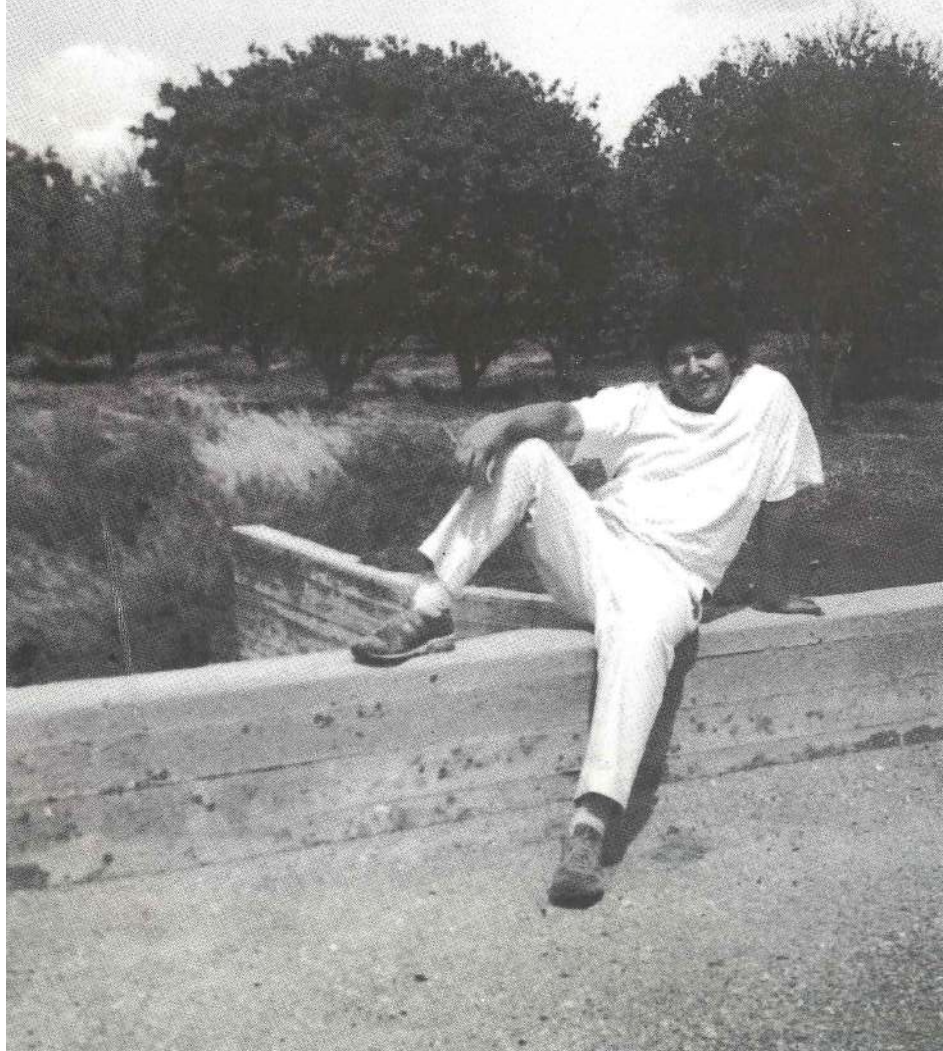
מרגלית בנק

23.9.89
יום הולדת

הבאתי לך פרחים,
פרחים לך, ליום ההולדת.
אתה אולי לא זוכר, אבל היום הוא יום
ההולדת שלך.
או קטפתי לך קצת פרחים,
כי זה המעט שיכולתי להביא
לך... ליום הולדתך.

ואתה צעיר כל כך, רק בן 21.
וכך תישאר תמיד, צעיר כל כך,
עם הפנים התמימות האלה,
עם החיוך הנצחי והיפה הזה,
עם השקט, התום והשלווה שהקרנת.
וכך תמיד נזכור אותך.
אותך, את הילד שכל כך אהבנו.
את הנער הבישן והטוב שלנו.
ואחר כך את החייל שכל כך הערצנו.
כי אתה, הרי גם קצת הילד שלנו, הילד של
החברה.

פרח רציתי לקטוף בגן

בני משפחה וחברי ילדות

איתי,

איתי היקר שלי בחיים,

פרח רציתי לקטוף בגן אמרו לי כולם: אסור, הוא מוגן! בכל העולם קיימים חוקים: לא קוטפים פרחים מוגנים, אולי אני סתם ילדה קטנה שלא יודעת ולא מבינה, אבל נדמה לי שהעולם כל כך מוזר: שפרחים אסור וחיללים מותר!

המוות שלך הפך אותנו לכל כך קטנים, כל כך חסרי אונים, שזה פשוט מפחיד עד כמה עולם שלם מסוגל להתגמד למול המוות והחולון.

ואז אנחנו מתחילים לחפש לנו פירושים לחידלון. הרי זה לא יתכן שאיתי שלנו פשוט איננו. אולי יצאת אבל בעוד רגע תחזור, ואנחנו נתלים בתקווה שתחזור, אנחנו ניחנים בסבלנות אכזרית והרסנית. אתה הרי חייב לחזור.

זה לא יתכן שאנחנו נגדל ונהפוך לאנשים עם ילדים ומשפחה, ואתה לא תהיה אתנו. זה לא יתכן שגלגלי הזמן יעצרו אצלך בגיל 21 וכמה שנשמך אותם הם לעולם לא יזוזו שוב, בעוד שעלינו הם יעברו.

זה לא יתכן שאנחנו - שיש לנו עוצמת רגשות שחוקה מכל דבר, שבכוחנו יכולת מדהימה לאהוב ולשנא, לא נוכל לעשות דבר. ולא נוכל, גם אם נתאמץ חזק חזק, להחזיר אותך אלינו, כי אנחנו כל כך קטנים. וכל כך חסרי אונים.

סלעית

בלב שבור אני כותבת אליך, אני רואה אותך ומדברת אליך כל יום, כל שעה. שבוע לפני האסון הגדול היית אצלי עם שוקי. הייתי מאושרת, לשבת אתכם ולדבר אתכם, ישבתי ובלעתי כל מלה. ביקשתי - "איתי, תשמור על עצמך". הרגעת אותי: "סבתא, אל תדאגי, אחרי יותר משנתיים בצבא, מתרגלים וקל יותר. נמאס לי ללחום בעזה עם אבנים נגד אנשים. אני עובר לצפון". נפרדת ממני בנשיקה, אותה ארגיש עד יום מותי. איתי היקר שלי, כשעברתי ביום ראשון בתחנה המרכזית בתי"א, ראיתי שם חיילים רבים החוזרים לבסיס מחופשה, חיפשתי אותך ביניהם ולא מצאתי. לפעמים אני חולמת שאתה בא אלי, ואני מחבקת אותך שוב ושוב וטוב לי. אבל אני מתעוררת ושוב דמעות וכאב לב. איתי היקר, היית גבור ונפלת כגבור גדול יותר.

לא אשכחך לעולם.

שלך סבתא פרומה.

איתי, דור רביעי. בברית של שוקי

איתי היקר שלי,

אתה חסר לי לא רק לפעמים, אלא כל יום, כל שעה ורגע. כמו אהבה שאין זוכים לה. אני רוצה לצעוק אליך, לחוש אותך, לדעת ולהרגיש שאתה קיים, אבל אתה אינך... כמה טוב היה לי, לטפל בך מיום הולדתך, גם ביום גם בלילה. תענוג גדול יותר לא היה לי בעולם כשהיית אתנו. היית בן נאמן להורים, נאמן לקרובים וחברים. חייל נאמן למדינת ישראל, עד שמתאום כמו רעם משמים, נפלת ועזבת אותנו שבורים וכואבים לצנח. ובכל זאת, איתיציק היקר, אני אתך תמיד, ובכל מקום ובכל רגע.

שלך לתמיד,

סבתא צילה.

איתי בן עשרה חודשים עם אמא וסבתא צילה

איתי,

בן-דוד יקר שלי,

אני יושבת וכותבת אליך, ומי היה מאמין שאצטרך לשבת לכתוב שורות אלו, ובכלל - לכתוב לך, ואתה לעולם לא תקרא. עשרים ואחת שנים אני מכירה אותך. גדלנו יחד באותו בנין, עברנו אותן החוויות - הנסיעה לאילת כל המשפחה, הפלאפל של כדור, ספירות המלאי של החנות וסדר הפסח אצל סבתא... היית לי כל השנים הללו כאח. אינני יכולה לחשוב שאתה איננו...

מה לא עבר בראש באותו הרגע של הבשורה הנוראה... יום ההולדת שלך, הקטשופ שכל כך אהבת, שנות חיך העגבניות, התכונה האופיינית לך כל כך לשבת ולתלת את השיער. איתיציק, אתה איננו והפצע נשאר. כולנו כואבים את הכאב הבלתי יתואר. הגעגועים אליך ישארו לעולם - כל עוד אני נושמת, חיה ורואה, געגועים אלה יפלחו את הלב.

אבל בי נשבעתי, אותך לעולם לא אשכח. בכל פעם שאבוא לאמא, לאבא, לשוקי ולשחר, אראה אותך מולי. אתה אתנו בלב ובנשמה.

איתיציק, קשה להמשיך, אף כי עוד ימים אוכל להעלות זכרונות, לדבר ולספר. לכן, בשורות אלו אסיים. עם הרבה אהבה בלב כשאתה אתנו ועכשיו כשאתה איננו

אהבת עולמים

מירב בר-טל (שיבק)

קשה לי לכתוב מלים אלו, כי אני יודעת שלא תקרא אותן לעולם. אבל זו הדרך הכי טובה להביע רגשות ומחשבות. כל כך עצוב פה בלעדיך, בלי התלתלים, שכל הזמן היו בין אצבעותיך, ובלי הבן השלישי המשלים את המעגל המשפחתי. משפחה שלעולם כבר לא תהיה שמחה.

אתה תמיד תעמוד לנגד עינינו, אבל רק בתמונה. קשה לי להאמין שכל מה שנשאר ממך זה רק תמונה של דמותך מלאת החיים. אני רואה את אמא שלך שקשה לה להאמין שאתה אינך, שנשארו רק שניים. ואני מתחילה לבכות.

איתי, אני עוד מאמינה שתבוא הביתה ביום שישי והכל יהיה כרגיל, בית שמח חיוכים ומעבירים חוויות. אבל זה רק בגדר של חלום ותקווה שלעולם לא יתגשמו. אפילו שנשארתי בתוך תמונה, תמיד אוכזר אותך בדמותך הצעירה, כי רק בן 21 היית כשאלוהים קטף אותך, את הפרח היפה ביותר בגן הפרחים.

תמיד אוהב אותך ואזכר בשטויות שעשינו כשהיננו קטנים.

עם הרבה עצב וגעגועים אני כותבת שורות אלו, והאהבה תמיד תישאר בלב עמוק עמוק...

המון,

נטע אורון

עם בובי הכלב בבית החדש

איתי

13.9.89

אין כאן מלים, יש רק חור גדול.
נוכחתי לדעת שחברות ילדות לא מודדים,
זה פשוט קיים. בשבילי - אתה התחלת
בפגישות מחזור של ילדי "ששת הימים" כי
הבר-מצווה שלך היתה ראשונה.
אני זוכר את העוגה שהייה כתוב עליה
"אתי".

ובשבילי, אתה גם סגרת את הפגישות
האלה לפני שבוע. אין יותר בר-מצוות, ואם
יהיו חגיגות אחרות - בשבילי הן יהיו
חגיגות עם חור.

אין כאן מלים. יש רק מחשבות.
והמחשבות אומרות דברים מאד פשוטים:
אתה בחרו זהב
אני אוהב אותך
אתה חסר, חבר.

- ס - ו - 9 -

אבי

איתי

איתיציק, אינך נמצא כאן היום,
ידוע שממך נשאר רק חלום.
תמיד היית נבון וחכם,
ידעת, אותך לא אשכח לעולם.

שלום איתיציק שלי,
יכול היית להיות כאן אתי.
בביתך אשר בו שהית כה מעט.
קרה האסון והשארתנו בדד.

זכך וגבורתך איתי
לעד ישארו עימנו.

בן דודך אופיר

שיר לאיתי

השחר מפציע, הציפורים שרות
ואני אותך רוצה לראות.
הלכת, איתי, והותרת דמות מעורפלת
הלכת, איתי, עם חיך על פניך.

שלום לך איתי, הלכת רחוק.
שלום לך איתי, על כנפי ציפור.
אולי זה רק חלום רע שיעבור.
כשאחזור לחנות לי שוב תעזור.

מאיר כהן

דמותך היתה כטל
אשר הישקה כל פרח בודד
אך במהרה אכובה נוראה,
הטל נמוג ואיננו.

אולי היה זה חלום,
אולי היתה אשליה
אבל מדמותך, איתי, נשאר לי
חיך של אדם אוהב.

חייל צה"ל בהרג

הודעה לקוגנית, כמעט שגרתית, יחד עם התוספת המתבקשת "ההודעה נמסרה למשפחתך". אפילו את שמו של החייל לא טרחו להזכיר. הרי מדובר באיתי שיבק, בן יקר לחברים וחבר ילדות של בני גיא, בחור חמוד, גבה קומה עם תלתלים שחורים. שעברנו יחד עם הוריו את תעלוליו בבית הספר, ואת התקוות שתלו בו לעתיד, רק שיגמור בשלום את השירות הצבאי. איתי נשא על שכמו את הכומתה הסגולה. הוא עבר את קטעי ההשפלה בשירות בשטחים. מילד הפך בהדרגה לגבר נמרץ ואחראי. הוא הגיר זיעה בכל הדרך הארוכה עד לדרגת סמ"ר בחטיבה, וחרק שיניים למקרה המשפט שניהלו לחבריו בחטיבה. הפוליטיקאים ששלחו נערים בני גילו להתמודד עם בעיות בשטח, שהם עצמם לא היו מסוגלים לפתור. לצבא היה איתי עוד מולקולה ביחידה הצבאית, עוד מספר אישי. אלמוני שנמחק ממצבת החטיבה. אבל מאחורי המספר עמד איתי, הבן הבכור של אמא ואבא.

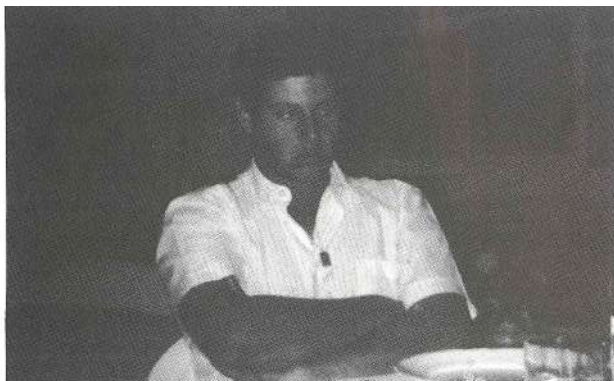
אמא שנרדמת בחדרה וחולמת חלומות זוועה, עד שהחלום הנורא מכל התרחש במציאות. איתי שגדל בכפר סבא היה צבר ישראלי טיפוסי, שטופח בחממה המשפחתית. משפחתו ספרה כל יום לקראת מועד שחרורו המתקרב כדי להימלט מהפחדים הנלווים להאזנה המתמדת למהדורות היחידות.

אך ה"מולך" האוכל את בנינו בעוד חלב אמם על שפתותיהם, פקד גם את משפחת שיבק. הבן הבכור איתי, נאוות המשפחה הצעירה, נפל על משמרתו תוך כדי ניהול קרב עם מחבלים.

מה אמרה ההודעה ברדיו "המחבלים מנסים להרבות בפיגועים לפני בוא החורף..."
למשפחת שיבק התחיל חורף נצחי, חורף שהאביב לא יגיע אליו לעולם.

הם הצטרפו לאותה קבוצה גדלה והולכת, העונה לצידוף המלים הנורא "משפחת-השכול".

יהי זכר איתי ברוך

יום חמישי 14.9.89 22.30

בסוף, כשכולם כבר שמו פעמיהם לעבר השיגרה שבחוץ, עמדתי שם לידך. ליד ערמת הפרחים שכיסתה אותך. עמדתי שם באגרופים קמוצים ועיניים בוכיות, וסיפרתי לך עד כמה אני אוהב אותך, וכמה כואב לי. כמה תחסר לכולם. לאבא שלך, לאמא שלך, לשוקי ולשחר. לכולם. לכל החברים שלך מהפלוגה שנורא אוהבים אותך.

גם לעמית תחסר. כואב לו. עמדתי שם. בכיתי. הלכתי הצידה, ליד השדה החרוש, והתחלתי לבעוט בכל גושי העפר שהיו מולי: "איך אלוהים נתן לזה לקרות".

אוי אלוהים! כמה כואב לי! כל יום, כשאני נוסע לצבא וחוזר ממנו, אני מסתכל אליך - שם מעבר לחומת הברושים, מתחת לפרחים, וזה מזכיר לי את השיר של נעמי שמר "אנחנו שנינו מאותו הכפר".

איתי, לא משנה איפה אתה נמצא עכשיו, אני רוצה שתדע שלא אשכח אותך!! כשהייתי ילד למדתי שחברי ילדות הם חברים בדם. הם כמו אחים.

אלוהים ינקום דמך, אחי.

יושב בחדר, מנסה לחשוב על דברים אחרים, מנסה להעסיק את עצמי בכל דבר. אך דבר לא עוזר, המחשבה עליך אינה מרפה ממני. אוי, אלוהים, כמה כואב לי! איזה גוש מחנק תקוע לי בגרון. לא מסוגל להפסיק לחשוב, לא מסוגל להפסיק ולהיזכר. הזכרונות הם הדברים הקשים ביותר. הגוש בגרוני רק תופח. ביום ראשון ב-06.15 מיכל צלצלה אלי ואמרה לי "איתי נהרג". לא האמנתי. לא! זה לא יתכן. בטח התבלבלה. המחשבות שעלו לי בראש כל הזמן, שאולי התבלבלו - זה לא אותה, הרי זה לא יתכן שזה אתה! אני עדיין לא מאמין, לא יתכן. ביום ראשון, בהלוויה, עמדתי שם בין המון אנשים שבאו להיפרד ממך. עמדתי שם והסתכלתי עליהם. הנשים כולן בכו. הגברים גם הם, דמעות בעיניים. הרי מה הפלא, היית כל כך מיוחד, היה בך משהו שונה מאחרים. ראיתי, שם, את הקצינים בוכים. היה סגן שלא הפסיק לבכות - גם הוא אוהב אותך! עומד שם במדי צבא, כומתה על הראש, משקפי שמש על האף ודמעות זולגות מהעיניים. לא יכול להפסיק להיזכר בך, איך רכבתו על האופניים עד היימפיי ומשגעים את האנשים. עמדתי שם ובכיתי.

אסף אלזוב

חברים לספסל הלימודים

18.09.89

איתי,

משעמם לי, בוא ניסע. לא משנה לאן
העיקר ניסעי, כשהייתי הולך לידך היית
נראה כמו "האבא" שלי.
כל שבת פק"ל לים. זוכר איך היינו
משחקים מטקות, היינו מלמדים את יוסי
לשחק.

איתי, אני לא מאמין שאני כותב לך בזמן
עבר, הרי אתה עוד איתנו, לא הספקנו
לעשות כל מה שתכננו. הנסיעה לחו"ל,
לקנות אופנוע גדול. הרי זה לא יתכן, יש לנו
עוד המון מה לעשות. למה אלהים, למה!!
למה כל הצער הזה לאדם! איתי, בגופך
אתה נותן את הזכות לילדים לחיות
ולהגשים חלומות שאתה לא הגשמת.
מי יתן וכשילדים אלו יגדלו לא יהיו
מלחמות, לא יהיה צבא, לא יהיו חללים.
לעולם לא אשכח אותך, תמיד אתה בלבי,
תמיד תהיה נצור בתוכי, גם בטילים, גם
בים. תמיד תהיה אתי, תמיד חי ונושם.

שלום, איתי, שלום חבר של אמת.

מאיר מיארה

אני כותב ולא מאמין, לא מאמין איזה סוג
מכתב אני כותב. אני מכיר אותך שש
שנים, ומהרגע שהכרנו היית אחד מחברי
הטובים ביותר. זה התחיל עם האופנועים,
זוכר! זוכר איך היינו נוסעים לים, נוסעים
על החול עושים "קרוסים" ותמיד נאלצת
לחכות לי, כי האופנוע שלך מהיר משלי,
זוכר את הטילים עם האופנועים!

בכיתה ישבת לדי. זוכר את המבחנים, את
השיעורים! בשיעורים ניסיתי להצחיק
אותך, את הצחוק המיוחד הזה שלך,
הצחוק הזה שאתה לא משתלט עליו.
בשיעור כרסום זוכר איך הצחקנו אותך
כשהמורה היפרסיי צעק עליך! לא יכולת
להתאפק וצחקת לו בפרצוף. כך היה גם
בגדניע, למורה לתניך, ועוד אלף מקרים.
כשהיינו יוצאים יחד בימי שישי, "החברה"
- אתה, יוסי ואני, היינו מצחיקים אותך
עד שמה שהיית אוכל היה יוצא לך מהאף.
זוכר איזה קטעים!

זוכר את הטילים שלנו לעכו, לטבריה,
והטיל האחרון - שיט קייקים בירדן, שנינו
היינו באותו קייק, שנינו התהפכנו עם
הבגדים, זוכר!
לפעמים סתם היית בא אלי: "מאיר,

איתי,

אני יושב וכותב את המכתב הזה, ולא מאמין שאיבדתי את אחד החברים היקרים לי ביותר.

איתי, את כל גיל ההתבגרות שלנו עברנו יחד. היתה תקופה כל כך יפה, היינו כל כך חופשיים.

את התכונה הכי חזקה שלך אי אפשר יהיה לשכוח אף פעם. את תכונת הצחוק. עד כמה היינו כולם אוהבים לראות אותך צוחק.

אהבת מאד לטייל, את כל הטיולים שלנו ביחד לא אשכח, את הטיול לאילת, לעכו, ושיט הקייקים בירדן.

בקורס מ"כים

כשהגיע תאריך הגיוס 10.2.87, התגייסנו יחד באותו חיוס. במהלך הצבא תיכננו - אני, אתה וסימון - לטוס לחו"ל, ואיך נעבור מעל הבסיס של מאיר ונעשה לו שלום מהמטוס.

תכננו גם מסיבת שחרור במלון מנדרין. כך גם היינו אמורים להשתחרר באותו יום, אבל לא כך רצה הגורל.

נגדעה חברות יפה וארוכה, גם כל התוכניות שהיו.

שלום, איתי. כאן אני מסיים, אזכור אותך תמיד.

שלך,
יוסי וויס

איתי,

רק ביום שישי דיברת על חוי"ל. ועל קורס שאתה רוצה לעבור. אבל עכשיו ארבעה ימים אחרי האסון, הכל נראה שונה הכל נראה שחור. איתי, הלכת והשארית שלושה חברים טובים. אבד לנו חבר ולא סתם חבר, היית בחור טוב בכל המובנים. היית נערץ על חבריך. אבל עכשיו נצטרך להיות חזקים, ולהמשיך את החיים עם הרבה זכרונות טובים, חוויות שעברנו אתך, תמונות והרבה צער וכאב. כי אנחנו חבריך, איתי, לא נשכח לעולם.

סימון משולם

**ספטמבר 89
לאיתי,**

היום נפרדנו ליד הקבר. אמרנו שלום והלכתי. אתה עדיין צוחק, תמיד אתה צוחק. איכשהו ידעת להשרות אוירה טובה עם החיוך התמידי. כזה של מי שטוב לו, ששר, שבטוח בעצמו ובמה שהוא עושה. אז הלכתי משם והרגשתי הקלה, כי ידעת שאתה עדיין מביט בי בחיוך הגאוני שלך ושואל "מה נשמע חברי". כי בשבילי אתה עוד חי, בנפש שלי ושלך, את החיים והצחוק שלך אי אפשר לשכוח לעולם.

חברך איציק

**שבת, 16.9.89
לאיתי,**

בילינו יחד בבית הספר. אני זוכר את הימים שבהם היינו יושבים על הדשא ומספרים בדיחות על החבריה. זוכר את הטיוול לאילת: שם עשינו חיים. בחורות, בירה, פאבים. זוכר את צחוקך המתגלגל, כשמישהו מהחבריה היה מספר בדיחה. עד היום דמותך מצטיירת במוחי ולא אשכחך לעולם. חבל שדרכינו נפרדו.

מבועז שרעבי

**יום שבת 16.9.89
לאיתי,**

אני יושב וכותב לך מכתב זה, אבל זה מאד קשה לי. אתה זוכר שלמדנו יחד בבית הספר במשך שלוש שנים, בילינו ביחד בבית הספר ואחרי בית הספר. איתי, אני זוכר את צחוקך כשהיית צוחק בכיתה וכל הכיתה היתה פורצת בצחוק אחריך. איתי, דמותך מצטיירת במוחי ולא אשכחך לעולם.

**מהברך רונן צדקסקי
מריעננה**

בזמן הטיול לאירופה
עם עמי

16.9.89
לאיתי,

שמחתי להכירך במשך שלוש השנים בהן
למדנו יחד. היית חבר טוב וכיף היה
להימצא בחברתך.
הצטערתי לשמוע שנפלת בקרב. כאבתי
את כאבך, אבל מי כמוך יודע מה זה לתת
למדינה את הכל, כדי ששאר האנשים
יוכלו לחיות חיים שלווים ושקטים.
אני מצטער שדרכנו נפרדו מהר מדי, ושלא
תוכל לקרוא את המכתב, היית ותישאר
חקוק בזכרוני לעולם ועד.

חברך הטוב
יונן גרינשטיין

חברים מהצבא

איתי

האמינות ודבקות במטרה היו אצלו בעלות חשיבות מירבית.

התקופה בה פיקד עלינו מתחלקת לשניים: הראשונה - התקופה השנואה עליו - היא התקופה בקו הארוך במשך המסלול. איתי הרגיש לא נוח שנאלץ לעמוד חמוש מול זקנה או ילד קטן בעזה. בתקופה זו איתי לא השקיע את יכולתו, כי לא בזה הוא יביא את החיל הפשוט למעמד של מפקד כנה. והשניה - התקופה האהובה עליו - הייתה באימונים ובתרגילים הגדולים בשטח, בקוים בלבנון. בתקופה זו השקיע איתי את יכולתו.

לסיכום, המישים אחוז ממה שלמדתי בחי"ר על תורת הלחימה למדתי מאיתי. בשבילי ובשביל המחלקה, הציון המגיע לאיתי על תקופתו עמנו אינו ניתן להערכה. זו הייתה תקופה שלא ניתן לשכוח אותה, ועתה נשארו עם הזכרונות והחוויות שבלב.

בהערכה

כסיפטון משנה 3

נפתלי אייל

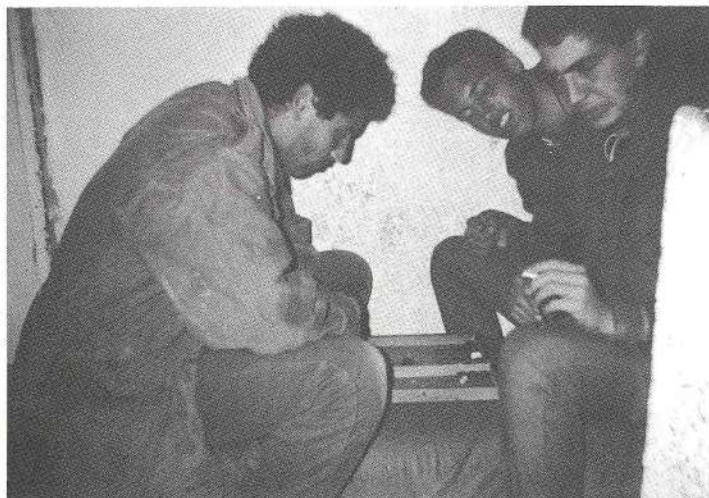
איתי היה מפקדי במשך שנה, בזמן זה הספקתי להכירו היטב. איתי פיקד עלי כמפקד כיתה, כשאני קשר שלו, וכסמל מחלקה 3 של פלוגה ב'. איתי היה המפקד היחיד שהיה לי עמו שיתוף פעולה אמיתי, אתו יכולתי לצחוק, הוא לא היה מפקד קשוח ולא שמר "דיסטנס".

איתי היה המפקד היחיד שהיה לי כבוד אליו, לאו דווקא בגלל הפזיז או הדרגה, אלא לאישיותו - המפקד המושלם הנותן דוגמה לחייליו. אם רצינו למצוא דוגמה לחיילות מושלמת ונכונה, הכתובת היחידה שאליה פנינו היה איתי.

העובדות בשטח הוכיחו זאת. בזמן קורס המכ"ים, בו המפקדים משקיעים את כל הידע בתורת הלחימה כדי להוציא מפקד טוב לשטח, איתי - כמפקד - השלים את החסר, אימן אותנו מעבר ללחי"ז הרגיל.

בשלושת החודשים הללו שינה איתי את תדמיתו - ממפקד קשוח ולא אהוב על חייליו, למפקד סימפטי ואהוב.

התדמית שליוותה את איתי עד יומו האחרון הייתה - קשיחות ורצינות, דבר שביבלל מאד את הוריו וחבריו.

בתקופה שאיתי שימש כסמל מחלקה

איתי,

ראיתי בך עוד פן של איתי: מפקד, בעל אחריות.

המשכנו יחד מסורת משותפת -
חי הצבא "בגבעתי" שקד
דוגמא אישית שימשת לחילוך
תעוזה, ראיית דברים באור בהיר
כל זאת ראינו בך בשעת מעשה
שלצערנו עלה לך בחיך.

איריס דודיאן
פ. פלוגתית

תמיד אזכור אותך.
דבר בעולם לא יוכל להשכיחך,
אף פרט לא ימחה מזכרוני.
אתה היית לי לחייל מן הפלוגה,
חוויות רבות עברנו, קשות ושמחות כאחד,
זה אחד זה הלכנו כסגל לפלוגה חדשה,
אתה כמפקד כיתה, ולאחר מכן - סמל
מחלקה,
אני פקידה פלוגתית,

יום ו' 16 בפברואר 1990

ישבתי היום ליד קבר,
של ילד שהיה לגבר.

ומבין העננים השמש יצאה
כאילו על הכאב היא מחפּה.

ישבתי שם ובכיתי כילד,
על אח שהפך לשלד.

על הקבר פרפר התישב,
גם הוא מצטרף לכאב.

מכוננית עוברת ואנשים מסתכלים,
על הילד מ"ששת" הלבוש מדים.

אמרו שעם הזמן הכאב ישכח,
אבל, איך אפשר לשכוח אח?

אסף אלזרוב

יום ו' 25 במאי 1990

יום שישי שטוף שמש,
רוח מנשב לו חרש.

ותותי העץ שעל השביל
מוכירים לי בודאות,
איך היינו מחסלים אותם כליל
כשהיינו בילדות.

יושב לידך שואל ומשיב,
וזה למעלה מסתכל ומכאיב.

שוכב פה עכשיו ורק מקשיב,
שיתן את האות ותתחיל להגיב.

אסף אלזרוב

שר הבטחון

גברת אסתר ומר עמי שיבק היקרים,

הרשו נא לי, להשתחף ככל לב באבלכם, בהילקח מכם איתי ז"ל.

סמל-ראשון איתי שיבק ז"ל נתן את חייו למען מולדתו.
הוא נפל ביום י' באלול תשמ"ט (9.9.89) בגיזרת הר-דב עת נפגע מאש
מארב מחבלים.

איתי ז"ל שירת בגדוד 424 חיל הרגלים. הוא היה חייל ומפקד
ממושמע, קפדן, יסודי, מקצועי שאינו מותר בשום פרט ועומד על שלו, בעל
מוטיבציה עזה. איתי היטה אוזן קשבת לחייליו וכמפקד היווה דוגמא
אישית לפקודיו. כל מי שהכירו אהבו.

זכרו של סמל-ראשון איתי שיבק ז"ל הוא קודש ונצחנו בלבנו

בגאון.

ב ה ו ק ר ה ,

יצחק רבין - רב-אלוף (מיל)
שר הבטחון

תשרי תש"ן
אוקטובר 1989

ורצון רק אחד להשכיח הרגע המר

ניצלו הגולשים דקות אחרונות של דימדומים ל"סללוס" נוסף, במגרשי הכדור-רגל בחיפה התפזרו אוהדים ממשחק מאכזב, בלייני תל-אביב וגוש דן נחו מיום מייגע של ים, ועל ירושלים הייתה שמש זהובה את קרניה המנסות לשמור על זויתן עוד מספר שניות תוך שהן מאדימות את בתי העיר והחומות. כן! ממש על אותם רגעים דיווחו אח"כ במהדורת החדשות... "שכוח של גבעתי ושריון, בפיקודו של סמיר שיבק איתי ז"ל, מנע חדירה של חוליית מרצחים בגבול הצפון".

באותן נסיבות הכרנו אתכם, משפחת שיבק, וכך גם העמיקה הכרותי את איתי. כל שאכתוב, או אומר, אין בו קצה של יכולת לנחם או לשכך את הצער והדאבה. הכתיבה והעמקת ההכרות יש בהם רק השתתפות והזדהות.

שלכם
ברגשי כבוד והערכה
אלוף משנה יום טוב סמיה
תמיד המחייט של איתי
שהוא הוא גבעתי

אם האדם הוא עץ השדה ותבנית נוף מולדתו, הרי הבן הוא התגלמות הוריו וביתו. כמפקד חטיבת גבעתי לא הכרתי את איתי, ובודאי לא הכרות אישית, המוכה אותי לכתוב על אישיותו. בערב שערכנו לזכרו ישבנו ופשוט הקשבנו לסיפור אמיתי - לא הרואיקה, לא מצוינות מוחלטת, לא ילד פלא בקטנותו ולא הנער המשתולל בבחרותו. פשוט - הבן של אסתי ועמי, אח של שוקי ושחר, לוחם ומפקד בחטיבת גבעתי, בקיצור: מלח הארץ, פרט - שהוא עולם ומלואו.

בחטיבה עמלנו רבות לבנות תרבות ארגונית המבוססת על אנשים יפים, אנשים שחברו להם - בתוקף הנסיבות - למשימת העם, משימה משותפת, חבירה שתכליתה לחיות ביחד את מיטב שנות הבהרות, ולעיתים רבות - להעמיד חיים אלה בסכנות האורבות בכל פינה. חייו של איתי נקטעו בהגנה על ישובי הצפון. באותם רגעים - בקיבוץ שמיר נערכו לחליבת ערב, ובתי החברים בכפר יובל שקפו בארוחת מוצ"ש, בכנרת עוד

בסייד

בתלמוד מסכת מועד קטן דף כ"ה עמוד ב'
אומרת הגמרא:

יום די י"ג אלול תשמ"ט

למשפחת שיבק היקרה!

אתכם באבלכם בנפול בנכם ואחיכם, יקר
הנפש ואציל הרוח, הקדוש איתי השם
יקום דמו, על הגנת עמנו וארצנו האהובים.
הייתי מייכ של איתי במשך שלושה חדשים
- פרק זמן קצר, שלא איפשר לי להכיר כל
חייל במחלקה לעומק. אולם את איתי
הכרתי, השקט שאפיין את איתי לא
הסתיר אותו. איתי בלט. כל ס"מ בגופו
הגדול והחסון היה מלא וגדוש בטוב לב,
דאגה ועזרה לזולת. הוא בלט גם
באכפתיות לתפקיד ולמשימה שנטל על
עצמו - למרות שהיה קשה ומלחץ, וכמובן
לא שכח את חבריו בשעות קשות
ומלחיצות אלו.

אמר ליה בר אבין... "בכו לאבלים ולא
לאבידה שהיא למנוחה ואנו לאנחה".
איתי היקר שאבד, נח עתה עם רבבות
הקדושים שמסרו נפשם על עמם וארצם
לאורך ההסטוריה הכואבת של עמנו, וישוב
אלינו צעיר ומחייך יחד עם חבריו בתחיית
המתים ובנין בית המקדש, עת יאמר השם
לצרותינו די וימחה דמעה מעל כל פנים.
וכולנו תפילה ותקווה שיהיה זה מהר.

המקום ינחמכם בתוך שאר אבלי ציון
ויירשלים.

חזקו ואמצו!

נח קורמן

איתי,

גוף חסון ומביע עצמה
הנפש הזכה והתמימה

כך לעולם אוכזר אותך
לעד לא תשתנה דמותך.

חנה תג'ר

ראש עטור תלתלים
אצבע משתעשעת בסלסולים

חיוך מבויש בזוית השפתיים
צחוק מתגלגל וגובר שבעתיים

אסתר,

אחת את השניה בחיות, בשורות וכד'.
והספיק לדעת שבאמת הכל בסדר, ולמי
יש זמן, וחבל...

כי כנראה זה באמת לא מספיק...

עם כל זאת, תמיד ישארו הזכרונות, שהם
חזקים כעבותות. זכרונות של שנים, של
קשרים מיוחדים, שמחות ובכיות, ואת זה
אף אחד לא יוכל לקחת מאתנו.

או את זוכרת: היום הוא יום ההולדת. כי
זה גם יום ההולדת שלנו, הוא היה גם קצת
התינוק שלנו.

זוכרת איך עזרתי לך להחליף, לחתל, לנדנד
ולהרגיע, כשאת היית עסוקה עם התינוק
השני שנוולד, והיה קשה שם למעלה, בבית
על הכביש הראשי ברמתיים. היינו גאים על
כל ביש, על כל צחוק, וחרדים על כל בכי.

כבר אמרתי: הוא היה גם קצת שלנו,
איתניצוק החמוד, החיכן והחביב,
איתניצוק שאף אחד לא יכול לכעוס עליו.

והיום זה יום הולדת. אז גם לך הבאתי
קצת פרחים, פרחים שאת כל כך אוהבת.
כי זה יום הולדת. כי זה המעט שיכולתי גם
לך להביא.

והפרח שלך, פרח יפה כל כך, הרי נקטף.
ולך, ולנו, מה נותר? רק הזכרונות.
והפרחים...

מהחברה שכל כך אוהבת
מרגלית בנק

את זוכרת, היום הוא יום ההולדת. ה-23
לספטמבר. את בטח זוכרת, לפני 21 שנים,
כשאת בפנים - באגף הימיני של בית
היולדות, ואנו בחוף - צעירים כל כך,
ממתיינים לשמוע בכי ראשון בשורה
ראשונה.

עמדנו בשקט, נרגשים, וחיכינו. בן? או בת?
כי הנה, עוד מעט, יולד לנו ילד בחברה. ילד
שתשעה חודשים ליוונו את אמו בחדרה.
מה יצא? ואנחנו עוד כל כך צעירים,
מפחדים ולא יודעים. ואכן, נשמעה זעקה,
והנסיך לבית שיבק יצא לעולם. כמה היינו
גאים אז אתכם. כמה גדול וחסון הוא נולד,
כי הרי הוא שיבק.

כן, זה היה לפני 21 שנה וכמו היה זה
אתמול.

את זוכרת את יום ההולדת הראשון, את
החולצה האדומה והמכנסיים הלבנים,
המקסימים, שקניתי לך כמו לגבר קטן. כל
כך הייתי גאה.

אחר כך גן, כתה א'. חששות, חרדות, ימים
של כאב אוזניים, גרון ולשון חתוכה. ימי
הולדת ובר מצווה ועוד ועוד...

הייתי מין דודה כזאת, מיוחדת וקרובה
תמיד עם פינה קטנה בלב. מלווה את
שלבי הגדילה. רק חבל שבשאננות
והאיך-זמן של השנים האחרונות, לא יצא
לנו יותר ללמוד, להכיר, להיות ולשמוע
קצת יותר, כי האמנו שהכל בסדר ועדכנו

איתי

ובלילה אפל, ליל מטר וסופה,
מרגיש עץ הברוש כי נפשו עיפה
מלשמור על תמימים שהלכו צעירים,
וראשו מתרחק משורת הקברים.

לאטו הוא קורס, ובשארית כוחותיו
מרים את השיש עליו זה נכתב!
"סגן איתי איל, בן משה ויעלי"
והלילה סוער, גשום ואפל.

לחש עץ הברוש לפני שנפל:
"יהיה שלום, חמודי, סגן איתי איל!"

רפי דגן,

1 בינואר 1989

לאסתי עמי ולאחים
את השיש החזירו כמו שהיה,
נסרו את העץ - לא נותרה חתיכה.
הברוש לא שמר עוד, לא צעק עוד: "די, די!"

ושיש נוסף ישא שם של איתי.

רפי דגן,

ערב יום הכיפורים תשי"ן, 8 באוקטובר 1989

השירים לאיתי הם פרי עטו של רפי
דגן, סבו של איתי איל ז"ל שנפל
3.9.85ב, ונקבר בקצה שורת הקברים
של חללי צה"ל ברמות השבים.

הבית האחרון בשייר נכתב באוקטובר
1989, לאחר נפילתו של איתי שיבק
בננו, והוקדש לזכרו.

רענן הוא קברו של איתי, של נכדי,
רענן הוא הקבר, הכאב הוא טרי.
עץ רם וענף מעניק עליו צל
ועל עוד חללי מלחמות ישראל.

זוכר את פניהם של יותר מאחד -
של "גוליבר", רני, שרה ואלעד.
גם אלה שלא הכרתים היטב,
כלום לא השאירו שכל וכאב

לאם שילדה, דאגה ופיניקה,
לאב שהפך גם ידד, גם דוגמא,
לצבא חברים עוד מאז הגנון,
הזמן לעולם לא ישכיה יגון.

והנה כאן העץ המצל על איתי
עומד לו כעוס וזועק: "עד מתי!!"
זה קצה השורה, אני כאן שומר
ואין כאן מקום לאף קבר יותר!!

אני מאזין לו, חושב! האמנם:
עד מתי נחלי הדמעות והדם?
עד מתי הם יפלו, נערים בלבוב?
עד מתי יקבור סב את נכדו האהוב!!
רפי דגן, 24 באוקטובר 1985

שנה כבר חלפה, שנתים, שלוש,
ואיתי ישן לרגלי עץ הברוש.
זקוף זה עומד עשרות בשנים,
משקיף ממרומים ושומר הקברים.

ויחד עם זה דאגה וחרדה לשלומך.
אסתר, את כאילו בסתר לבך ידעת, כה
דאגת וחרדת,

כאמא לביאה הגעת לכל פינה, לא עמד
למולך כל ממשול
ידעת להתגבר על הכל.
ובבית, עם כל חופשה, זו היתה חגיגה,
החום והפינוק שפע.
עמי, בשקט המוסווה, ניסית להדריך
ולהורות,
"נהג בזהירות, שמור על ערנות בעת
הסתערות".

ואיתיציק, אתה,
בשקט האופיני לך, לא רצית להרבות
דאגה.
שומע הדברים, לא מרבה בדיבורים.
אינך רוצה להבליט עצמך, שומר בלב את
מעללי הגבורה.
איך זה יכול להיות שלא תמשיך לפתוח
דלתות!!
החבורה מסביבך, איכה!!
חכית לשחרורך מהצבא, רצית באמת
להתחיל לחיות.
לראות עולם, לעבוד, ליצור.
אך יד רשעים פגעה וגדעה
ואתה עוד לא בן 21 שנה.

אם יש אלהים.. איה האיל?
מדוע נעקדת אתה!!! על הר דב הנורא!!
הרי היית חדור אמונה וכה דבקת
במשימה.
לא נותר לנו עתה, אלא לחיות עם רוחך
ועם אבן זו עליה חרוט שמך.

אוהבים וכוואבים,
רבקה ויוסי כץ

איתיציק,

כבר חודש עבר ואנו כאן סביבך...
מסתכלים על האבן הקרה עליה חרוט
שמך.
המציאות האיזמה והבלתי נתפסת,
אומרת, הוא נפל! נורה!
שלא נטעה בספקות, שהדמיון לא ישלוט
ברגשות!
ומולה ההרגשה שאתה כה קרוב,
והנה תחזור, הכל רק חלום בלהות.
אפילו לא צריך לעצום עיניים
והנה אתה כאן, תמיר, חייכן
עומד במדף הנאים, הקיטבג והרובה בצד
מונחים.
הכומתה הסגולה נשאת בגאווה
וכולך כממתיק סוד.
אך המציאות שוב הולמת בחוזקה,
לא נותנת דרור למחשבות.
כבר חודש עבר והרי זה נורא!
כמה מלים נאמרו, נכתבו על כאב אובדןך
ואין בכוחן להקהות את הצער.
כמה דמעות זרמו עם קריאת השורות,
במהלך השיחות, אך גם הן אינן מקילות
וכמעין המתגבר מתפרצות.

ליווינו אותך לאורך השנים.
היית הבכור בילדים.
פתחת השער לכל האירועים.
הראשון שלכתה אי צעד וכולם בעקבותיו,
מסיבת ברהמצווה פתחה תקופה של
שמחה.

וחייל ראשון בחבורה.
כמה התגאנו בך. כמה שמחנו בשמחתך.
איזה נחת הבאת למשפחתך

סרוטים בעמוק שבתלמים, בקשה מנשוא,
במיאש, בדוחק את כל השאר לפינה
המגמדת - להבלי העולם הזה.
אנו צועדים עמכם ברעות ואהבה.
אנא, התנחמו.

שלכם ואתכם
חגי גליה וחילדים

אסתר ועמי יקרים,

במרחקים שמענו על האסון הנורא שפקד
אתכם.

אצל בתנו בקנדה שמענו בחדשות על
הפעולה שהיתה בצפון, ועל החייל בשם
שיבק שנפל. בלב חשבונו - רק לא
מרמתיים.

ביום ששישי, כאשר לקחנו לידנו את העתון
"מעריב", פה בקנדה, קראנו על הלווייה
שהתקיימה, ושמותיכם כהורים הופיעו.
כאבנו פה עמכם. הנורא מכל שיכול להיות.
אני זוכרת שיחה שהיתה לי אתך, אסתר,
ואת אמרת אז כמה את חרדה לשלום
בניך שבצבא, וכמה את מחכה כל פעם
לשיחה טלפונית מהם ולשמוע שהכל
בסדר.

מה נורא הגורל וכמה קשה להביע בכתב,
ואפילו בעל פה, את שחש הלב ונושא את
הכאב עמכם.

מילות ניחומים דלות מלהעלות על הניר
את שחשים.

נעלה רק את המלים - היו חזקים.
כואבים אתכם במרחקים,

זיה (הנגנת) ודב רפ.

אסתי עמי והילדים

אנו צועדים עמכם, עם כל ההמון הרב
שבודאי מתלווה - כיאה למלח הארץ,
היפה, הנאה והנבחר.
זה שאיננו עוד עמנו.

אני מצדיע לו - כיבד איתי את הארץ הזו
במירב שאתם הוריו ומוריו ואלוהים יכלו
להעניק לו.

הכיצע!! אנו המומים, את הידיעה קבלנו
בצאת הלווייה ודום נאלמנו. למה בכלל!!
ודוקא איתי!!

עוד גיבור שהיה למאכלת אש, במגע
הלוהט והמנסר בלב.

צר לי לאם כי תבכה ותתיפח.

אנו צועדים עמכם ומתפללים עליכם, בכל
תפילות הטוב והאהבה, גם כי חסרי אונים
אנו בארצינו, קל וחומר כאן בניכר.

לו רק ביטל האל, במקצת, את חוסר
האונים הזה. חוסר אונים נעצם ונרבה
דוקא כאשר אתה רוצה, במאוד שאין רב
ממנו, להעניק ולתת.

לו רק יוכלו לתת לכם פירצת נחמה ביוון
הנורא שנפקדתם בו. אנא מכם, ממך
אסתי במיוחד, שאי ראשך למען הנותר,
התמסרי ליגונך בפרק הנתבע מן הנפש
האוהבת. נפש האם שלעולם אם היא.
ואחר כך - לאט, בכוח, בחדוות חיים בלי
טעם שאי את עתידך, את ועמי. שהרי זהו
ודאי גם רצון איתי - האל ישמרנו.

שאו את זכרו, וזיכרו אתם את שרוצה
היה, ודאי, לאמר לכם:

אנא המשיכו!

שהרי חפצי חיים אנו, גם אם חיים

איתי

לוחם ומפקד בחטיבת גבעתי

איתי - לוחם ומפקד ב"גבעתי",

התבוננתי בך ארוכות, סקרתי את פניך
ואת גופך החסון ולא מצאתי פגם. ראיתי
את קצוות שערות ראשך מתולתלות
וזוהרות.

עור פניך קרן והבהיק. כרעתי ברך, קירבתי
את ראשי לראשך, כשמהלומות לבי
גוברות וכשדמעות זולגות אל גופך החסון
חשתי בעוצמה רבה את הטוהר, את
האצילות, את הנשגב מכל.

ראיתי את עיניך מכוססות בשלווה - ספק
מציצות ספק ישנות. נגעתי באצבעותיך
וחשתי זרם מחשמל.

בינתיים התחלפו עונות השנה, והימים
אצים רצים להם. פריחת האביב בעיצומה.
מחזור פברואר 90 התגייס, יום הורים קרב,
ומסע השבעה - בעוד מספר ימים - יהיה
באותו מקום בדיוק בו נשבעת אמונים
לצה"ל ולמולדת.

נראה, מן הסתם, כי הכל מחזורי בחיים, כי
לכל התחלה יש סוף, הוא ההתחלה של
הסוף הבא.

לעתים אפשר לחשוב כי המחזוריות הזו,
שבה אנו חיים, מתקיימת בצורה מעגלית,
ואנו נעים בדינמיקה כזו או אחרת בתוך
המעגל.

המעגל סובב סביב עצמו, סביב מעגלים
אחרים, וכל אלו יחד - בהרמוניה פלאית -
הולכים ונעלמים, נולדים ובאים.

רק לאחר ערב חברים ולוחמים בביתך
התברר לי עד כמה המעגל הצבאי שלך
שונה היה מהמעגל האזרחי.

מי היה מאמין שזו תהיה תחילת דרכך
בצבא!!

סירונות ב"גבעתי", אימונים מפרכים,
מסעות קשים, אימוני יום ואימוני לילה.

ריצות בוקר, מדייסיים, ריצות לילה.

זוכר אני אותך מפקד על כיתת הרתך,
מניף את המקלעי הכבד לעבר המטרות,
שואג ומבצע ניהול אש ובקרת אש.

לא אשכח את החיוך המיוחד שהיה לך
תמיד, כשהרגשת מסופק מהיכולת של
עצמך ושל חייליך במהלך משימות
שהוטלו עליך.

עקבתי אחריו יותר באימונים, כי שונה
היית מאחרים. מוזר היה לי לראות מפקד
בעל שרירים ורב כוח מצד אחד, ומאידך -
ובאותו גוף עצמו - מין שקט, שלווה
מסויימת, מין עוצמה פנימית אצורה,
שלעתיים הופרה על ידי אחד מחייליך.

בתעסוקות בשטחים פגשתי אותך מוביל
סירים ומרדפים.

ידעתי אני, ומהר מאוד ידעו התושבים, מי
הוא איתי - לוחם ומפקד ב"גבעתי".

בתרגיל הנחיתה הימי הגדול, כשכל
החיילים מנצלים זמן זה למנוחה ולשינה,
התחמקת מהסיפון אל בטן האוניה. שם
פגשו עיני בעיניך. הבחנתי בסקרנות

הפנימית העמוקה שלך להבנת מושגים
ותהליכים צבאיים. חזרת אל הסיפון עם
הרגשה של הקלה, של תעלומה שנפתרה.
את כל אלו ראינו והאמנו.

מאז נפקד מושבך בין חבריך יודה הפלוגה
מההר אל הרמה, ביצעה אימון תעסוקה
בשטחים. חבריך סיימו את מעגל השירות
הסדיר, חלקם בקבע ורובם במעגל
האזרחות.

נדמה לי שכל שהזמן חולף מתקרבים אנו
זה מול זה, פנים אל פנים.

הרמתי את ידי מבין אצבעותיך. זרם
החשמל הרטיט את גופי, הרגשתי חולשה,
קשה היה לי לקום על רגלי. קשה היה לי
להיפרד ממך.

באותו מוצאי שבת עוד הספקת לתדרך
ולתחקר את הסיור. בדרכך אל המארב
ביצעת תרגולת מלאה של התקלות. דקות
לאחר מכן הסתערת ראשון, באומץ
ובגבורה, אל חוליית המחבלים. בהתקלות
זו נפגעת פגיעת מוות.

את כל זה ראינו ולא האמנו.

איתן מטמון, מגיד

חברים מהצבא מספרים

היתה לו תמיד בעיה של ציוד, אפוד או בדים. תמיד קיבל מידה קטנה והיה צריך לחפש את המידה המתאימה. הוא היה דקדקן, תמיד האפוד שלו היה משופצר, תמיד סדר הפק"ל על הצד הטוב ביותר. הניליונים שלו היה תמיד הניליונים הטובים ביותר. פשוט אהב להיות ב"גבעתי".

צ'אקו: "לפני קורס מ"כים - אני, איתי, עודד ואבישי, לא עברנו את בוחן "ברור" ולא רצו לשלוח אותנו לקורס מ"כים. ישבנו בחטיבה ולא עשינו כלום. עודד ואני אמרנו - ממילא לא יצא מאתנו כלום. צחקנו כל הזמן. איתי ישב בצד עצוב, מיואש, הוא מאד רצה לצאת לקורס מ"כים.

למחרת באו והודיעו לנו - אתם יוצאים לקורס מ"כים. אנחנו היינו די אדישים. איתי קפץ מאושר, שמח מאד, ואמר - אני רוצה להיות מפקד.

כשהגענו לביסלמ"ב שלחו אותנו לפלוגה של הנח"ל. היינו מנותקים מהפלוגה שלנו שם חלקו אותנו. איתי היה במחלקה נפרדת מאתנו. איתי היה מבואס. אמרנו לו אתה תסתדר, אתה חברותי תכנס לעניינים טיק סק. באמת הוא הסתדר. כל המחלקה שלו מאד אהבה אותו.

מאד נקשרנו בתקופה זו. ביילנו הרבה יחד. איתי צחק כל הזמן, עד שפעם אמרתי לו:

בוך חמ"פ: "הכרתי את איתי בראשית דרכו בצבא - בטירונות. איתי בלט מעל כולם בגובהו ובחוסנו, לכן הוחלט שיקבל את המרגמה. הוא בא אלי לשיחה אישית, רצה את המ"ג, אך בסופה של אותה שיחה השלים עם ההחלטה, לקח את המרגמה, קלט במהירות את הכלי והיה רגם טוב מאד. תמיד פגע במטרה. בכל פעם שהיה צורך לשלוח מישהו לרתק, שלחתי את איתי. הייתי אומר למ"כ - תקח את איתי, רק תראה לו את המטרה והוא יפגע. איתי היה חייל אחראי וממושמע. הוא שנה מדי"סיים, היה לו קשה מאד לרוץ, אך במסעות היה חזק, בעל סיבולת טובה. כשעלינו לקו אביבים, הוא קיבל על עצמו תפקידים אחראיים, מילאם בדבקות. הוא גמר מסלול והיה חייל טוב מאד.

נפגשתי עם איתי שנית לאחר קורס מ"כים. הוא היה בין המ"כים הטובים בפלוגה שלי. כל משימה ביצע בזריזות וביעילות.

היינו הרבה זמן בעזה באינתיפאדה. כשיצא לסקורים עם קבוצת חיילים ידעתי שאני יכול לסמוך עליו. הוא ידע כיצד להתנהג, איך לטפל בהתקהליות, לשלוט בחיילים, מתי צריך לסגת ומתי לרדוף. היה מסור ושמר על הצדק.

הוא היה מפקד קשוח מאד. לא אחת התלוננו החיילים על יחסו הקשוח, אך הבנו שכך צריך להיות.

"מה! יום שבת היום, מה קרה?! ואיתי ענה - "ינשק, מחסנית ומגבת. הולכים לים". היה מצחיק לראות את כולם עם בגדי-ים, נעלים גבוהות. הגענו לים ובקשנו לשוט בחסקה. שוב התחננו "איתי, איתי..." הערבים היו בעוצר, אך הביאו לנו משוטים ושטנו. איתי ועוד אחד שמרו עלינו מהחוף. זו היתה הפעם היחידה שהוא היה אתנו סחבי, כולם היו בהלם.

לאחר שהפכנו לסמלים היה קשה לו לקבל אותנו כשוויים והתיחס אלינו כחיילים שלו.

די שייב, כמה אתה יכול לצחוק והוא התפוצץ מצחוק.

דייזי: "איתי היה מפקד קשוח וישר, לא אחת התלוננו על הקשיחות שלו. כשהיה מעניש היינו מנסים להצחיק אותו לקרא לו "איתי...איתי..." הוא היה צוחק ולא מבטל את העונש.

שבת אחת באינטיפאדה היינו במחנה פליטים בעזה, ליד הים. איתי נכנס וביקש חמישה חיילים עם הציד, התחלנו לצעוק,

הווי פלוגתי

גם כשהעניש לא בצדק היה לו קשה להודות שטעה".

על טענות החיילים על היותו קשוח כמ"כ, ענה איתי בספר הפלוגה:

"הגעתי אליכם מ"כ צעיר עם מוטיבציה, ישר לסוף הטירונות, כמובן עם חששות ואכן לא התבדיתי. מחלקה שלש מנסה לרדת על המ"כ הצעיר. מהר מאוד הבנתי שזה לא דרך לעבודה, אלא צריך טיפה דיסטנס שכמובן לא הורגלתם אליו - שמפקד פוקד וחילל מבצע. מיד הכרתי את המחלקה וכל אחד מכם. הגיבוש החברתי בלט מיד. היו שלבים בהם רציתי להיות אחד מכם ולהבין בעיות. היו שלבים בהם רציתי להיות קשוח ולא לצחוק, אך איך אפשר עם מחלקה שלוש".

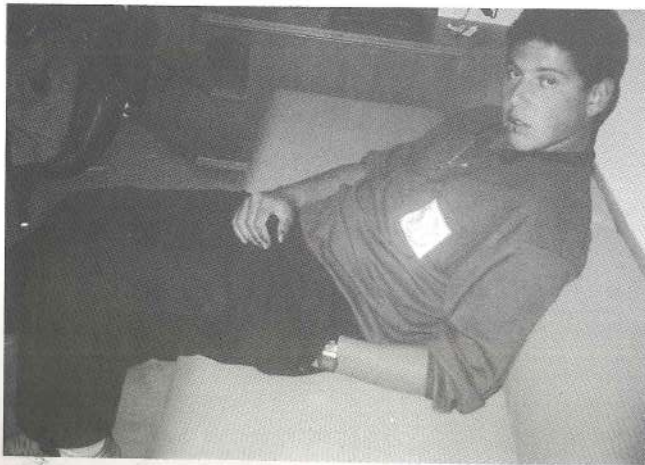
דורון: "איתי שנה עגבניות, הוא היה מקבל

בחילה מהן. לעתים היה שולח אותי לקנות לו בגטים ומבקש בלי עגבניות. הייתי ממלא לו עגבניות ונהנה לראותו יושב, מקלל, ומוציא את העגבניות. במסעות איתי סבל משפשפות, כל הירכיים שלו היו מלאות, אחרי מסע היה מושבת.

הוא עשה עבודה טובה מאד בתפקיד. שיפר דברים שאף אחד לא חשב עליהם. כשהייתי חוזר מהבית להחליפו, היה אומר לי - שמע, עשיתי כך והוספתי כאן. הוא היה חבר טוב".

נגה: "הכרתי את איתי בטירונות. היינו בחדר אחד. הוא שנה להתקלח והעדיף לישון כל דקה.

כשהגענו ללבנון הייתי רס"פ ואחראי על ההספקה. דורון ואיתי התחלפו ביניהם כל שבוע. עם דורון ידעתי שאין לי מנוחה, כל הזמן ביקש דברים. עם איתי, הייתי מקבל

מרגמה 52. מי שמכיר את הצינור הזה, יודע שלא כל אחד יכול לסחוב אותו. כמובן שזוכיתי להעניק לו את המרגמה שכנייתי אותה "לוסיי". אמרתי לאיתי: יעכשו אתה מקבל משהו מיוחד - את לוסיי. איתי חשב בדאי על נקניקיות, והגשתי לו את המרגמה.

אני זוכר שאיתי שנא מד"סים, הריצות לא היו בשבילו, תמיד לפני ריצה קיטר. אך במסעות הדברים היו שונים. בצורה שקטה היה דוחף את הכוח ועוזר, אפילו ש"לוסיי על גבו.

בשלב מסוים בטירונות עזבתי את המחלקה, ויצאתי לקורס קצינים. המפגש הבא שלי עם איתי היה בקו אביבים. בתקופה הזו הייתי כבר מ"מ, וברוך היה מ"פ בתחילת דרכו. הפלוגה של איתי הייתה

רשימה וידעתי שעד סוף השבוע יהיה שקט, לא יחסר כלום. לפעמים הייתי שואל אותו אם הוא צריך משהו, הוא היה עונה - תביא משהו מהשקיים. ידעתי, להביא לאיתי זה לא משהו, זה להביא ארגז מהשקיים. היינו חברים ובקשרים טובים, בחופשות הוא הרבה לבקר בביתי.

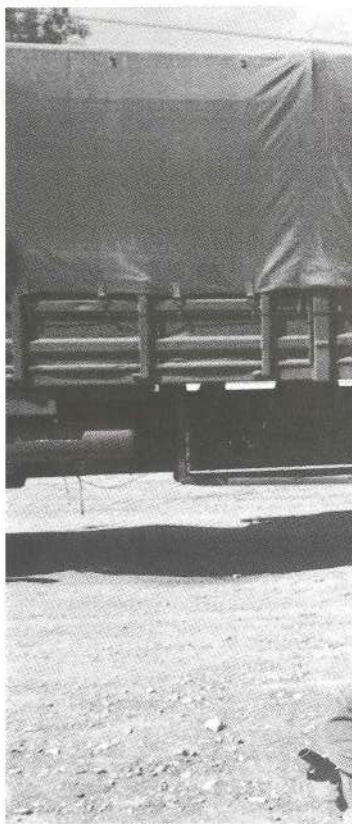
אלון: "את איתי וחבריו קיבלתי כאשר גמרתי קורס מ"כים. הגעתי לבאיח 84 בתור מפקד מח" 1. המחלקה של ברוך. כבר בטירונות איתי היה שונה מחבריו. לפחות במראה החיצוני: הגובה, הגודל והכוח הפיזי. כבר אז התגלה כחייל רציני מאוד, פיקח, המסוגל לעמוד בלחצים פיזיים קשים, בעל חיוך מדבק, שהיה קונה אותך ולא יכולת לעמוד מולו קשות. ברוך החליט להלביש את איתי בפק"ל

סוף מסלול פלוגות

בסוף קורס מייכים וחיכתה לשיבוץ. רציני
מאד שאיתי יהיה מייכ אצלי. לאחר
יומיים התייצבו איתי ואסף אצלי
במחלקה, והחלו להיות מייכים שלי. לא
תארתי לעצמי שאיתי יכול להיות מפקד
כפי שהיה.

השוני היה אדיר. פתאום עמד מול
המחלקה מפקד רציני שלא התפשר עם
החיילים על גרגר של חול. חיפש אצלם
בציציות, נער אותם והעניש. החיילים שלי
לא היו רגילים לרמת משמעת ומקצועיות
כזאת. הייתי נותן לאיתי יד חופשית
במחלקה למרות שהיה סמל במחלקה.
אני זוכר איך בשיחות המחלקה החיילים
התלוננו על הדרך הקשה בה נוהג איתי.
אמרתי להם שאיתי המפקד הטוב ביותר
שהיה לי, ואם אפשר לסמוך - אז רק עליו.
כמובן שגם בזמן היותו מייכ החיך המיוחד
לא מש. גם החיילים היו נמסים כשראו
את החיך. איתי כסמל כמעט ולא שמענו
אותו, היה בו מין שקט כזה, מין שלוות

נפש, תמיד רגוע. אני זוכר שבאימון החלטתי להתגושש אתו. איתי תפס אותי במין קלילות כזו וניער אותי ממנו. מאז קראנו לו "קינג קונגי", כינוי שהפך לבסוף ל"קונגי".

אני זוכר, איתי, את היום האחרון שלי בפלוגה, ואני זוכר כל מלה שאמרתי לך. אני זוכר איך לקחת את הדברים ברצינות. "איתי, אני הולך עכשיו לקורס מ"פים, החיילים האלה הם החיילים שלך. אני סומך עליו יותר ממה שאני סומך על האחרים, תשמור עליהם, תדאג להם, כי אין מישהו אחר שמשוגל לעשות את זה יותר טוב ממך". נפרדנו. הפגישות הנוספות שלנו היו בהר דב, כשאני - הקמביץ - בא לבקר אותך במוצבים "דליה" או "הדסי". הפגישות היו חבריות מאוד.

אני לא אשכח את השבת האחרונה לעולם. לפני שקרה המקרה עלית מולי בקשר וביקשת אישור לבצע ניסוי כלים, ואז עלה מולך ברודי ואמר "שלילי". מפה ואיך שהתגלגל הגלגל אין מה להוסיף. כ-30 דקות לאחר שנסעתי הביתה - נהרגת.

היו רגעים שהאשמתי את עצמי על הטלת האחריות הזו. אבל אני יודע, וכולם יודעים, שגם אם לא הייתי עושה את זה אתה היית נשאר אותו טיפוס, אותו איתי גדול, חייכן, שאחריות רובצת עליו יותר מכל מפקד אחר.

אתי סיבוק

אמרות מראהו האמיתי
 והצחוק המפרכש
 אתי ליבק הוא חמום אמיתי
 לאם תסתכלו עליו מבין הצבדים
 תדעו מייד - הוא היחיד המאחזקת
 מרגמה 52 ע"ה הוא קולט אוסי
 אורח ע"כ היחידים בקלים אלונה
 לאם בנוסף סיבוכי הפסחיה
 הוא גם פועל על רץ
 בני לאית ששני הוא
 היחיד היטוב בפסחיה

מחלקה 3 "הערסים"

הגעתי אליכם מ"כ צעיר עם מוטיבציה ישר לסוף הטירונות (פלוגות) כמובן עם חששות ואכן לא התבדיתי, מחלקה 3 עם כל תפסני התחת מנסים לרדת על המ"כ הצעיר.

מהר מאוד הבנתי שזה לא דרך לעבודה אלא צריך טיפה דיסטנס שכמובן לא הורגלם אלי, שמפקד פוקד וחייל מבצע. מיד הכרתי את המחלקה וכל אחד ואחד מכם, ובדבר אחד אני רוצה להתמקד וזה הגיבוש המחלקתי שעוד לא נפגשתי בכמותו. היו שלבים שבהם רציתי להיות אחד מכם ולהבין בעיות והיו שלבים שבהם רציתי להיות קשוח ולא לצחוק אך איך אפשר עם מחלקה 3.

עברתם איתי קו אימון וקורס המכ"ים כאשר כל אחד לפי תורו היה כוכב, איך אפשר לשכוח את אושרי הפלצפן, את מיקי ורמי החוצפן, את בועז ודיויד הבכ"ן, את קסלסי התכמן, את שיבו שעל העננים היה ועודד שעל עקרונותיו עמד, את נפתלי האפוף, את ברוס החצוף, אביטן ושלוש השבוזים, מעוז הצלף, בן שימול החובש המסור, צביקה קשר המ"פ המסור, את אלביליה וגרשון המא"גיסיסים שלמסע רק הם יכלו, את רונן השקול וראוף שאת חותמו על עזה הטביע.

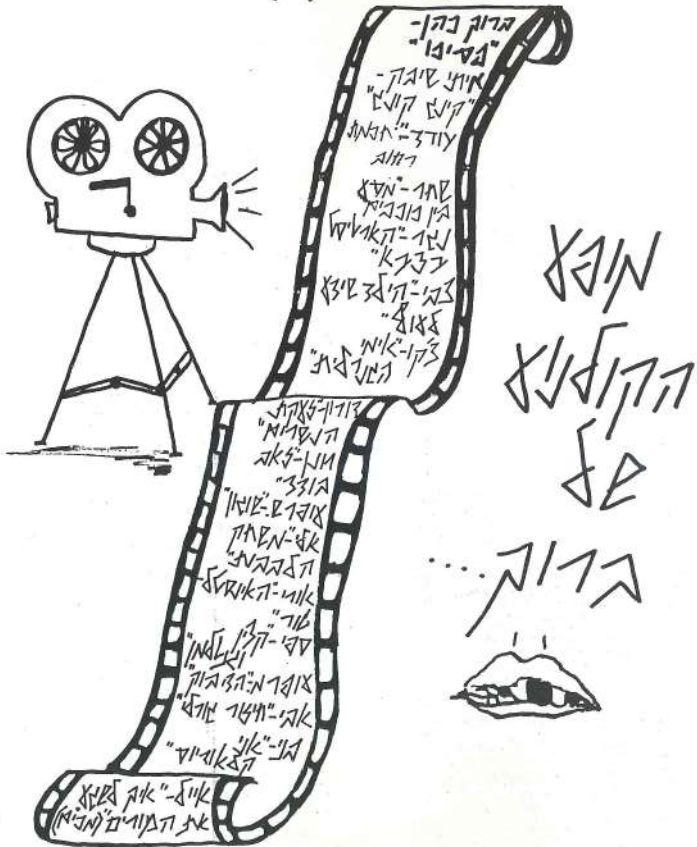
לסיום אני רוצה לאחל לכולם המשך שרות ופיקוד קל.

לחבראות ברובאית

איתי שיבק

סמ"ח ומ"כ 3

סרט שקר מצטיין:

האנדרטה ע"ש איתי

באחד מימי ה"שבעה" סיפר אחד החיילים לעמי, תוך התרגשות, שהפלוגה אספה כסף לקניית טלוויזיה, וכעת - לאחר האסון. החליטו לוותר על הטלוויזיה ולהקים אנדרטה לזכרו של איתי, בקרבת מקום המארב. הידיעה ריגשה מאד את המשפחה.

היה צורך לבצע את המשימה מיד, מאחר שהפלוגה צריכה היתה לעזוב את גורת הר דב. החיילים פנו למפעל בקרית שמונה, שיכין לוח שיש כתוב לפי הנוסח שהחליטו. לאחר מכן פנו החיילים לקבלן עבודות עפר, שהכשיר דרך פטרולים חדשה באזור, והביא בעזרתם סלע ענק למקום.

יום אחד קודם שעזבה הפלוגה את גורת הר דב, הוזמנה המשפחה ואליה הצטרפו החברים ציון גייספאן וצביקה ניהוז. יחד עם חיילי הפלוגה הקימו את האנדרטה, חיברו את לוח השיש לסלע, הציבו מימינה ומשמאלה את דגלי "גבעתי" והמדינה. איתן המגיד הצטרף, והמחייט יום טוב קיבל הרעה בקשר וגם הוא הגיע. אווירה של שותפות לגורל ואובדן אפפה את כולם.

האנדרטה מוצבת ליד מוצב "דליה", קו 405, בצד הדרך המובילה למוצבים בהר דב. למחרת, לפני שהפלוגה ירדה מהר דב, התכנסו כל חיילי הפלוגה ליד האנדרטה ונפרדו מאיתי חברים לנשק.

איתי

CERTIFICATE תעודה

21 עצים
בהרי ירושלים
לזכרו של
אימו שיבס ז"ל
שנסל בלכנון בחאירן 9.9.89
יהי זכרו כרוך
בניסעו ע"ו
משפחת גרובנברג

KEREN KAYEMETH LEISRAEL קרן קימת לישראל

ירושלים, ג' בטבת תש"ן-1989 31.12.

התיבה בפתח חב"ת סקו

יזכור

סמואל אייזי שיבוק ז"ל

שהקריב נפשו ב- 9. 9. 59

בקרב עם מחבלים

למסן ישובי הצפון

ובסתרון מולדתו

יהי זכרו ברוך

והקוק בלבנו לעד תוצב ה

ת"ד

הַנֶּעַר הַזֶּה עֲכָשִׁיו הוּא מִלְאָךְ,
לֹא עוֹד יְבָרְכֵהוּ, לֹא עוֹד יְבָרַךְ,
אֱלֹהִים, אֱלֹהִים, אֱלֹהִים,
לוֹ אַךְ בְּרַכַּת לּוֹ חַיִּים!

(רחל שפירא)